

หนึ่ง

คนไร้ประโยชน์แห่งแคว้นหนิง

แคว้นหนิง ยามไฮ¹

ในช่วงที่ควรจะเป็นเวลาพักผ่อนของใครหลายคน ชายร่างสูงในชุดสีดำสนิทเคลื่อนกายอย่างรวดเร็วภายใต้แสงจันทร์ลอยเค้างอยู่กลางท้องฟ้า ขาทิ้งสองข้างวิ่งบนแผ่นกระเบื้องหลังคาเรือนนับสิบหลังเพื่อหลบหนีกลุ่มคนที่กำลังไล่ตามมาติดๆ

“หึๆ กัดไม่ปล่อยจริงๆ” เขาแค้นหัวเราะในลำคอก่อนจะเสะยะยี้มออกมา สองเท้ากระโดดข้ามจากเรือนหลังหนึ่งไปยังอีกหลังหนึ่ง ในใจนึกเยาะเย้ยตนเองที่ใจร้อนจนทำงานพลาด รู้ทั้งรู้ว่าคืนนี้เป็นคืนวันเพ็ญ แสงจากดวงจันทร์ส่องสว่างทำให้การพรางตัวยากขึ้น แต่เพราะเห็นว่าไหนๆ ก็มีเหยื่อขึ้นใหญ่อยู่ตรงหน้า จะไม่ไขว่คว้าก็คงโง่งมหนัก ผลตอบแทนของคนโลกก็เป็นอย่างที่เห็น พลาดเพราะเงาของตนเองสะท้อนออกมา อีกฝ่ายพบเข้าเขาจึงถูกตามจับอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนี้

กึก!

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

ชายชุดดำชะงักฝีเท้าลงในที่สุดเมื่อมีคนมาขวางทางด้านหน้า โดนล้อมจับเสียแล้ว อาวุธพวกมันแต่ละคนครบมือ นับว่าเตรียมการได้ไม่เลวเลยทีเดียว

“ที่ๆ ข้าคนเดียว พวกเจ้าสิบคน ดูเหมือนพวกเจ้าจะประเมินข้าไว้สูงนัก”

“อย่าพูดมาก! อยากรู้เรื่องนี้เจ้าก็ไม่รอด” หนึ่งในคนร้ายกล่าวแล้วยกยิ้มที่มุมปากอย่างเหนือกว่า คนที่เหลือกำดาบในมือแน่น ก่อนจะพุ่งเข้าหาชายชุดดำที่ยืนอยู่ตรงกลาง

ร่างสูงกระโดดจนตัวลอยขึ้น ปลายเท้าแตะอยู่บนปลายดาบทั้งสิบเล่มที่อีกฝ่ายโจมตีเข้ามาพร้อมกัน หนึ่งในวิชาตัวเบาถูกงัดออกมาใช้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย การต่อสู้ดำเนินต่อไป เมื่อถูกรุกหนักขึ้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้หยิบอาวุธขึ้นมาสู้ จะต้องให้อาวุธของตนเองเบือนไปทำไม ในเมื่อเราสามารถใช้อาวุธของศัตรูได้ เมื่อคิดได้ดังนั้นมือหนาก็คว้าข้อมือข้างที่จับดาบของหนึ่งในคนร้ายเอาไว้ ออกแรงดึงแล้วตัวบังคับให้พาดฟันไปที่คนร้ายอีกคน ก่อนจะหันกลับมาฟันศอกใส่คนด้านหลังจนผู้เป็นเจ้าของดาบนั้นล้มหายไป

พริบ!

ความเจ็บชาที่ต้นคอทำเอาคนกำลังจะหนีต้องยกมือขึ้นกุม เขาพบว่า มีเข็มเล่มเล็กปักอยู่ มันคือเข็มยาสลบ! ร่างสูงรีบดึงเข็มเล่มนั้นออก หยิบยาที่พกติดตัวขึ้นมากินอย่างรวดเร็ว และด้วยความไม่ระวังนี้เองจึงทำให้เขาพลาดทำถูกฟันเข้าที่แขนซ้ายจนได้เลือด

“ถึงกับต้องเล่นสกปรกเช่นนี้ เหมือนนายของพวกเจ้าไม่มีผิด พวกสวะ!” ชายหนุ่มหยิบดาบบนพื้นขึ้นมาต่อสู้กับคนร้ายที่เหลืออย่างบ้าระห่ำแบบนี้เองที่เรียกว่า ‘บ้าเลือด’ ยิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายใช้ชีวิตลอบกัดยิ่งโมโห

ไม่นานนักคนสิบคนก็นอนจมกองเลือดอยู่ตรงนั้น บางศพร่วงตกลงพื้น พวกสวะไร้ค่าไม่ควรได้ตายอยู่บนที่สูง พวกมันควรจะอยู่ในที่ต่ำ ที่ได้

ฝ่าเท้าของเขา บนผืนดินที่ค่อนข้างเปียกชื้น ร่างสูงผืนร่างกายออกเดินทางหลบหนีต่อไป เหนือเริ่มซึมออกมามากขึ้น เมื่อก้มมองบาดแผลก็พบว่ารอบแผลนั้นมีเลือดคั่ง ขึ้นสีคล้ำม่วงเขียว ไม่ต้องตรวจก็รับรู้ได้ด้วยตนเองว่าเขาถูกพิษเข้าให้แล้ว

“อีก! ให้ตายเถิด” ดวงตาคู่คมเริ่มพรำมัวจนมองทางไม่ชัด ร่างกายเบาหวิวคล้ายคนจะเป็นลม ก่อนจะวูบและตกลงไปบนพื้นด้านล่าง เขาฝันลิ้มตาขึ้นมา มอง กลับไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้ ภาพที่เห็นตอนนี้มีเพียงต้นหญ้าเล็กๆ มิหนำซ้ำได้รู้สึกว่ามีน้ำหนัก ดวงตาของเขาค่อยๆ ปิดลงช้าๆ ผืนร่างกายไม่ไหวอีกต่อไป ไม่รู้ว่าเพราะยาสลบจากเข็มเล่มนั้น หรือเพราะยาพิษที่อยู่บนดาบของพวกเขาที่นั่น ที่ทำให้เขาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ถ้าคนของเขามาพบเข้าคงไม่พ้นถูกหัวเราะเยาะ

อีกด้านหนึ่ง ณ จวนสกุลเส้น

สตรีร่างบางนางหนึ่งกำลังคร่ำเคร่งกับการอ่านตำราอยู่บนโต๊ะ มือข้างหนึ่งเตรียมพลิกเปิดหน้าถัดไป มืออีกข้างซ่อนอยู่ใต้ตำรา ใบหน้าของนางนั้นขาวกระจ่างใส ดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อน จมูกเซดรีนรับกับริมฝีปากอวบอิ่ม สีส้มชมพูอย่างเป็นธรรมชาติ มือเรียวยาวนวลราวกับหยกกล้วย ทุกส่วนในร่างกายงดงามราวกับหยกสลัก แต่น่าเสียดาย... น่าเสียดายที่นางเป็นเพียงสตรีไร้ประโยชน์ เป็นสตรีใบ้ที่ทุกคนพากันเกลียดชัง เป็นคุณหนูใหญ่ผู้เป็นจุดต่างพร้อยของสกุลเส้น

ตุ๊บ!

“หือ?” เสียงบางสิ่งบางอย่างตกลงมาอย่างแรง จนทำให้เส้นเตี้ยซิงต้องหันไปมองด้านนอกหน้าต่าง คบไฟที่จุดเอาไว้รอบจวนทำให้นางมองเห็นร่างของใครบางคนนอนหมดสติอยู่บนพื้น นางมองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นใครอยู่บริเวณนั้นอีก ร่างเล็กผุดลุกขึ้นยืนก่อนจะค่อยๆ แง้มเปิดประตูห้องของตน ขาเร็วกว่าก้าวข้ามสวามีใช้ที่นอนหลับไม่รู้สึกรู้สีก้าวเพื่อออกไปด้านนอก

นางรีบลงมาที่ส่วนข้างเรือน ก็พบว่าร่างของคนที่นอนนั้นนอนนิ่งอยู่ แขนซ้ายข้อมือเลือด ล่ำราวจแผลก็พบว่ารอบแผลขึ้นสีม่วงซ้ำ เหงื่อของเขาออกจนซึมผ่านผ้าสีดำที่พันปิดใบหน้าส่วนล่าง นางเปิดผ้าปิดหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อสำรวจเพิ่มเติม แล้วเปิดปากของเขาออกดูจึงพบว่าลิ้นมีสีแดง มีเลือดซึมออกมาตามไรฟัน เขาคงถูกพิษที่นำมาจากสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่ง พิษซึ่งทำให้เลือดเกาะตัวบริเวณขนาดแผล แต่ก็ทำให้จุดอื่นๆ มีเลือดออกได้เช่นกัน ซึ่พจรของเขาเต้นผิดแปลกไม่คงที่ เตี้ยวซ้ำเตี้ยวเร็ว เหมือนมียาบางอย่างออกฤทธิ์หักล้างกัน คิวเรียวดูจกิงหลิวเริ่มขมวดยุ่ง ใช้ยาสลบหรือไม่ คนผู้นี้ไปทำอะไรมากันแน่ ถึงถูกทั้งพิษทั้งยาสลบเช่นนี้

เส้นเตี้ยซึ่งรีบกลับเข้าเรือน หยิบสมุนไพรห้ามเลือดออกมา จากนั้นก็ทำการห้ามเลือดให้เขาเป็นอันดับแรก เมื่อเห็นว่าดีขึ้นแล้วนางจึงกลับเข้าเรือนอีกครั้งเพื่อต้มยา ตรงหน้านางมีตัวยาสมนุไพรอยู่หลายชนิด ทั้งตัวยาหลักตัวยาสเสริมและตัวยาช่วย ตัวยาหลักใช้รักษาอาการ ตัวยาสเสริมใช้เสริมให้ตัวยาหลักได้ผลดี ตัวยาช่วยจะช่วยจัดหรือลดผลข้างเคียงของตัวยาหลักและตัวยาสเสริม แต่นางไม่รู้จะรักษาอาการใดก่อนดี

สุดท้ายนางก็เลือกสูตรที่หวง² เป็นตัวยาหลักเพื่อบำรุงเลือด ใช้ตั้งกุก³ เป็นตัวยาสเสริม ทำให้เลือดไหลเวียนสะดวก ใช้ตันผี⁴ เป็นตัวยาช่วยระบายความร้อน กระจายเลือดเสีย และใช้ตัวยาคืออื่นๆ อีกสามสี่ชนิดที่ให้ผลจัดพิษรวมๆ แล้วก็แทบจะนั่งกุมขมับ เมื่อคิดไม่ตกว่านางกำลังต้มยาบำรุงหรือยารักษาอาการภายนอก เพราะหากจะต้มยาบำรุงก็ต้องใช้ไฟอ่อน จะต้มยารักษาภายนอกก็ต้องใช้ไฟแรง ดูๆ แล้วคงไปในทางบำรุงเลือดมากกว่า จึงใช้ไฟอ่อนต้มไปครึ่งชั้วยาม⁵

2 โกลฐี่แมว

3 โกลฐี่เชียง

4 เปลือกรากต้นโม่ตัน

5 1 ชั้วยาม เท่ากับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

ระหว่างรอยาต์มันงาก็กลับมาดูอาการของเขา ดูเหมือนยาสลบจะถูกตัวยาอื่นลบล้างออกไปแล้ว เขาคงกินยาบางอย่างเข้าไป แต่พิษในกายนั้นยังคงอยู่ นางทำอะไรไม่ได้นอกจากทำแผลให้เขาไปพลางๆ และทำในสิ่งที่โง่เง่าที่สุดที่หมอยาจะทำ นั่นคือการช่วยดูดเอาพิษที่บาดแผลออก กลิ่นคาวเลือดของคนแปลกหน้าคลุ้งอยู่ในปาก จนนางต้องรีบ้วนปากอยู่หลายรอบ ใช้ความเฝื่อนของน้ำซามาช่วยทำให้กลิ่นนั้นจางลง เมื่อเสร็จเรียบร้อยจึงเริ่มทำแผลให้คนที่ยังคงหมดสติอยู่ ชีวิตนี้นางยังไม่เคยเย็บแผลให้ใคร เขาคือคนแรก ขอบคุณยาสลบที่ยังหลงเหลืออยู่เล็กน้อยทำให้เขาไม่ฟื้นขึ้นมาในระหว่างเย็บแผล การเย็บสวดคงไม่ใช่สิ่งที่น่ามองนัก นางใส่ยาสมานแผลอย่างดีให้เขาก่อนจะพันผ้าให้เรียบร้อย

หนึ่งชั่วโมงต่อมายาที่ต้มไว้ก็ได้ที่ นางรีบร้อนรินน้ำต้มยานำมาให้เขาดื่ม กว่าจะเป่าจนเย็นก็เสียเวลาไปอีก จนเขาเริ่มรู้สึกตัว

“คะ...ใคร” ร่างหนาเอ่ยถามอย่างยากลำบาก นางมองหน้าเขา ก่อนจะยกถ้วยยาขึ้นกรอกปากเขาจนหมด ใช้มือปิดปากเขาเอาไว้เพื่อบังคับให้กลืนลงไป ลองบ้วนออกมานางจะพาดซ้ำให้สลบ โทษฐานทำให้ตัวยาของนางเสียเปล่า

“เด็กๆ เจ้าเป็นใคร”

พรีบ!

“นายท่าน!” ชายชุดสีดำอีกคนกระโดดลงมาจากหลังคาเรือนซึ่งอยู่ติดกับจวนของนาง เส้นตี้ยิ่งถอนหายใจออกมา ในที่สุดก็มีคนมาพาตัวเขาไปหวังว่าเขาจะจำนางไม่ได้ จะได้ไม่ต้องข้องเกี่ยวกันอีก

“เจ้าทำอะไรนายข้า!” ชายผู้มาใหม่ถามด้วยน้ำเสียงและท่าทางไม่เป็นมิตรเลยสักนิด เขารีบประคองคนเจ็บออกห่างด้วยความระแวงระวัง นางส่ายหน้าตอบเขาไป จะให้นางพูดอะไร นางเป็นคนใบ้ พูดได้ก็เก่งแล้ว

ร่างบางผุดลุกขึ้นยืน ก่อนจะนำผ้าเช็ดหน้าของตนจุ่มลงในกระถางบัว ปิดผ้าจนหมดแล้วเช็ดคราบเลือดที่เบือนบนแคร่ไม้ไผ่ที่นางลากคนเจ็บมานั่ง

พียงเมื่อครู่ ชายสองคนนั้นกำลังมองมาที่นาง แล้วนางจะทำอะไรได้ จะให้วิ่งไปหยิบพู่กัน แท่นหมึก และกระดาษ มานั่งเขียนอธิบายอย่างนั้นหรือ แค่วัยคนแปลกหน้าทำทางอันตรายนี้ก็มากเกินพอแล้ว เท่านี้ชีวิตนางก็แทบอยู่ไม่เป็นสุข ถ้าไม่เห็นว่าจะตายอยู่ต่อหน้านางคงไม่ช่วย เส้นเตี้ยซิงหันกลับไปมองคนทั้งสองอีกครั้งหลังจากเช็ดทำความสะอาดเสร็จ ก็พบว่าทั้งคู่หายไปแล้ว หายไปโดยไม่มีแม้แต่คำขอบคุณ และดูเหมือนจะหลงลืมอะไรบางอย่างเอาไว้ ผูกหอม...

บุรุษที่พกผูกหอมเช่นนั้นหรือ ดูท่าคงได้มาจากหญิงคนรักเป็นแน่ นึกแล้วก็ให้รู้สึกสงสารสตรีนางนั้นยิ่ง มีคนรักที่ใช้ชีวิตเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ คงต้องมีชีวิตอย่างหวาดระแวง เพราะนางไม่มีทางรู้ได้เลยว่าวันใดที่ชายคนรัก จะจากนางไปอย่างไม่หวนคืน

เส้นเตี้ยซิงกลับขึ้นห้องหลังจากจัดการล้างไม้ล้างมือจนสะอาด ตอนนี้ ดึกเกินกว่าจะอ่านตำราต่อแล้ว นางต้องพักผ่อนเพื่อให้ร่างกายพร้อมสำหรับ เช้าวันใหม่ เรื่องในวันนี้หากโชคดีหน่อยเรื่องก็คงจะเงียบไป โชคร้ายหน่อยก็ อาจจะยุ่งเหยิงเพราะคนที่นางช่วยนั้นดูแล้วไม่ธรรมดา พรางตัวขนาดนั้น ไม่ใช่ไปทำเรื่องมาหลอกหรือ ไม่แน่อาจเป็นคนร้าย ถ้าเป็นอย่างที่คิดจริงนางได้เดือดร้อนแน่ อาจมีคนมาที่จวน กล่าวหาว่าจวนสกุลเส้นให้ความช่วยเหลือ คนชั่ว บิดาก็คงหาตัวคนออกมาโยนให้ทางการ และนางคงไม่รอด ร่างบางทั้ง ตัวลงนอนพลงถอนหายใจคราหนึ่ง ไม่มีประโยชน์ที่นางจะกังวลในตอนนี้ ชีวิตของนางสวรรคัลลิตอย่างไร ประเดี๋ยวเช้าวันใหม่ นางคงได้รู้ด้วยตนเอง

ยามอื่น⁶

เช้าที่แสนสดใสมาเยือนจวนสกุลเส้นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ท้องฟ้ามีดมน นอกจากเสียงแมลงแล้วก็มีเสียงบ่าวไพร่วิ่งวุ่นทำงาน เส้นเตี้ยซิงก็เช่นกัน

⁶ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

นางต้องตื่นมาเตรียมมือเช้าให้บิดาก่อนอีกฝ่ายจะเข้าวัง ชายร่างสูงโปร่งนั่งรออยู่ที่โต๊ะแล้ว ผมสีดำแซมขาวบ่งบอกถึงอายุที่เริ่มเข้าสู่วัยกลางคน ชุดขุนนางสีแดงเลือดนกกับตราสัญลักษณ์บนหน้าอก หรือที่เรียกว่า ‘ตราปูจื่อ’ นั้นเป็นลวดลายไก่อ่าสีทอง เป็นชุดที่บ่งบอกถึงชั้นยศและตำแหน่งในราชสำนัก

เส้นไหมห่าน บิดาของเส้นเดี่ยวซึ่งเป็นถึงขุนนางชั้นที่สอง อยู่ในตำแหน่งเสนาบดีกรมคลัง ทำงานรับใช้ฮ่องเต้ด้วยความซื่อสัตย์ จนได้รับการยอมรับและสรรเสริญเยินยอมากมาย ในฐานะขุนนางเขาประสบความสำเร็จอย่างมากในหน้าที่การงาน แต่ในฐานะหัวหน้าครอบครัว เขากลับเป็นบิดาที่ล้มเหลว บุตรสาวที่เกิดจากฮูหยินใหญ่กลับถูกบุตรสาวจากฮูหยินรองกดให้อยู่ต่ำกว่า จะโทษเขาทั้งหมดก็ไม่ถูกนัก เพราะตั้งแต่ฮูหยินใหญ่ตายไป อำนาจต่างๆ ก็ตกมาอยู่ที่ฮูหยินรอง เช่นนี้แล้วใครจะกล้าออกหน้าช่วยเส้นเดี่ยวซึ่งได้อีกที!

ขามสีชาวดูกวางลงตรงหน้าบิดาอย่างเบาเมื่อ ใจักลูกเดียวพุทราแดงคือมือเช้าของวันนี้ อาหารที่แ่งไปด้วยสรรพคุณทางยา ลูกเดียวช่วยให้เลือดไหลเวียนได้ดี ลดความอ่อนเพลียของร่างกาย ช่วยบำรุงกำลัง บำรุงปอด ม้าม และไต ช่วยป้องกันเหน็บชา แก้อาการปวดข้อ เหมาะกับคนวัยกลางคนซึ่งเริ่มมีอาการปวดเมื่อยร่างกายบ่อยๆ

ส่วนพุทรานั้นมีสรรพคุณคล้ายๆ กับลูกเดียว บำรุงเลือด บำรุงกำลัง บำรุงผิวพรรณ บำรุงสมอง ทั้งหมดนี้นางไม่รู้เลยว่าคนกินจะรู้หรือไม่ อาจจะทำให้เสียใจไปก่อนจะต้องออกเดินทางเข้าวัง แต่นี่ก็เป็นสิ่งเล็กๆ ที่นางทำให้บิดาได้มีชีหรือ มือเช้าที่มีแค่สองคนพอถูกผ่านไปอย่างเงียบงัน นอกจากเสียงช้อนกระทบขามและเสียงชดน้ำแล้วก็ไม่มีความเสียงอื่นใด จนกระทั่ง...

แปะ!

ห่อกระดาษขนาดเล็กถูกวางลงบนโต๊ะ เส้นเดี่ยวซึ่งค้อมศีรษะขอบคุณก่อนจะหยิบมาเปิดดู ด้านในมีเมล็ดพีชอยู่ ดูลักษณะเมล็ดแล้วคงจะเป็น

ตั้งกฎ สมุนไพรที่ให้รสเผ็ดอมหวาน มักใช้เป็นตัวยาสเสริม มีฤทธิ์อุ่น สรรพคุณใช้บำรุงระบบไหลเวียนเลือด มีราคาค่อนข้างสูง ได้เมล็ดมาเช่นนี้คงต้องลองเพาะต้นกล้าดูสักหน่อย การทำไร่ทำสวนสมุนไพรเป็นอีกหนึ่งสิ่งที่นางทำงานเป็นงานโปรด สมุนไพรบางชนิดจะให้ผลตามดินที่ใช้ปลูก อย่างชะเอมเทศที่มักนำรากมาเป็นยาขับพิษ หากดินที่ปลูกมีพิษรากก็จะดูดพิษมาสะสม กลายเป็นว่าสมุนไพรนี้ให้พิษแทนที่จะขจัด ดังนั้นการปลูกเองก็ให้มั่นใจในผลผลิตมากกว่า

แต่ข้อเสียก็มีอยู่ นั่นคือการจะต้องถูกหัวเราะเยาะ ถูกเย้ยหยันว่าทำตัวราวกับชาวบ้านยากจน ก้มหน้าก้มตาอยู่กับไร่กับสวน ไม่เหมือนคุณหนูสกุลใหญ่เลยสักนิด สมกับเป็นคนไร้ประโยชน์ ในเมื่อไร้ความสามารถในการฝึกรวยฤทธิ์ก็จงก้มหน้าก้มตาทำงานใช้กำลังต่อไป

รองจนได้ทำให้เส้นออกไปแล้วร่างบางจึงนำเมล็ดสมุนไพรไปที่แปลงปลูกทันที ดูเหมือนว่าเนื้ออ่อนนุ่มของนางจะพร้อมให้เก็บแล้ว เนื้ออ่อนนุ่มนี้มีผลเป็นพวงคล้ายองุ่น ลักษณะทรงกลมสีแดงสด หากนำมาตากแห้งจะใช้ทำยาได้ เส้นเดี่ยวซึ่งรับเก็บผลของมันใส่ตะกร้าก่อนจะเริ่มปลูกตั้งกฎจากเมล็ดที่ได้มาเมื่อคืนนั้นนางใช้ตั้งกฎทำยาให้คนแปลกหน้าจนหมด โชคดีจริงๆ ที่บิดาของนางนำมาให้ กว่านางจะก้มๆ เงยๆ ปลูกสมุนไพรรดน้ำสวนขนาดย่อมของตนเองเสร็จแสงแดดก็เริ่มสาดส่องไปทั่วแล้ว ร่างเล็กกลับเข้ามาในเรือนพร้อมตะกร้าผลอ่อนนุ่มจือในมือ นางจะแบ่งไปตากแห้งเพื่อทำยาส่วนหนึ่ง และอีกส่วนจะใช้หมักสุรา

“มาอยู่ที่นี้เอง ฮี! ข้าหาเสียจนทั่ว” เสียงแหลมเล็กกระด้างดังขึ้นหน้าห้องเก็บสมุนไพร ร่างของเส้นลั่นเหลียนน้องสาวต่างมารดายืนเด่นอยู่ตรงนั้น คงมาหาเรื่องกันเหมือนอย่างเคย

“ถงหนิง เจ้าเอาชุดปั้นหยกมานี่ซิ” ชายแขนเสื้อสีม่วงโบกสะบัดไปตามมือเรียวที่แบออกด้านข้างลำตัว กล้องกำมะหยี่สีดำถูกวางลงบนมือของเส้นลั่นเหลียน แต่เส้นเตี้ยซึ่งไม่ได้ให้ความสนใจ สมุนไพรในตะกร้าของนาง

นำเสนอใจกว่าของพวกนั้นเสียอีก

“เตี้ยซิง เจ้าดูนี่สิ คุณชายซุส่งมาให้ข้า” เส้นหลันเหลียนก้าวเข้ามาใกล้ ก่อนจะยื่นชุดปักนัยกสลักลวดลายสวยงามมาตรงหน้า เส้นเตี้ยซิงมองของในมือน้องสาว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าที่แสดงความโอ้อวดและเย้ยหยันอย่างปิดไม่มิด

“สวยใช่หรือไม่ หึๆ นี่นะแพงที่สุดในชุดเครื่องประดับที่ออกใหม่เขียวนะ เหมาะกับข้าจริงๆ เจ้าว่าหรือไม่”

ร่างบางพยักหน้าตอบก่อนจะตีหน้าเศร้า ในเมื่ออีกฝ่ายต้องการเช่นนี้ก็ควรทำเช่นนี้ ต่อให้ในใจจะไม่ได้รับรู้สึกอิจฉาอะไรก็เถิด จะรู้สึกอะไรได้ ในเมื่อแต่เล็กจนเติบโตมาก็เป็นเช่นนี้ เวลาได้ของอะไรเส้นหลันเหลียนก็จะเอามาอวดนางเสมอ เมื่อก่อนนางเคยเสียใจที่ไม่ได้รับของพวกนั้นอยู่บ้าง ต่อมานางเริ่มชินชา พอเป็นเช่นนั้นก็กลายเป็นว่านางไปยิ้มโหม่ออีกฝ่ายให้ลงไม้ลงมือ พอสู้กลับนางก็ตกเป็นคนผิดทันที กลายเป็นคนขี้อิจฉาในสายตาคณะอื่น สุหยินรองก็เข้าข้างบุตรสาวอยู่ร่ำไป สุดท้ายจบลงด้วยการที่นางต้องยอมเป็นในแบบที่เส้นหลันเหลียนต้องการให้เป็น เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาน่ารำคาญทั้งหลายเหล่านั้น

“เป็นอะไรไปแล้ว ไม่ต้องเสียใจไปหรอก นี่ อันนี้ข้าให้” กิ่งไม้ขนาดเท่าปืนปักผมถูกยื่นมาให้ เส้นเตี้ยซิงกำขอบตะกร้าแน่น จะอวดอะไรนางก็ไม่เคยว่า แต่ทำเช่นนี้ไม่ดูถูกกันไปหน่อยหรือ

“อย่างเจ้านะใช้แค่นี้ก็พอแล้วละ ฮ่าๆ” น้องสาวต่างมารดาหัวเราะอย่างอารมณ์ดีที่ได้อยู่นึกอกว่า เสียงหัวเราะนั้นราวกับตัวร้ายในละครจิ้งจอก นำรังเกียจยั้ง ส่วนกิ่งไม้กึ่งนั้นก็ถูกโยนลงบนตักของนางเพราะนางไม่ยอมยื่นมือออกไปรับ เส้นเตี้ยซิงผุดลุกขึ้นก่อนจะเดินไปหยุดตรงสมณไพร่ตากลแห่งพยายามข่มอารมณ์เอาไว้เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง การถูกตีจนเนื้อแตกใช้เวลารักษาแผลค่อนข้างนาน สุหยินรองก็เหมือนคนจิตไม่ปกติที่ชอบเห็นนางได้เลือด กว่าแผลจะหายนางคงอดเห็นตังกุงงอกออกมาจากเมสันต์

“เป็นอะไรไปแล้ว ไม่พอใจหรือว่าอิจฉา โทษตัวเจ้าเองเกิดที่เป็นเพียงคนไร้ประโยชน์ ไม่มีพลังปรารถนา ไม่มีวรยุทธ์ น่าสมเพช!”

“คุณหนูรอง อย่าจับของสงเดชเลยเจ้าค่ะ นั้นมัน...” เป่าฝู สาวใช้ที่คอยดูแลเส้นตี้ยิ่งเอ่ยบอกเสียงตะกุกตะกักอย่างคนขลาดกลัว นางกลัวเส้นหลั่นเหลียนเพราะอีกฝ่ายนั้นโหดร้ายและไม่น่าเข้าใกล้เลยสักนิด เรียกได้ว่ามารดาเป็นอย่างไร บุตรสาวก็เป็นอย่างนั้น แต่ถ้าไม่เอ่ยเตือนอีกฝ่ายซึ่งกำลังเอามือหยิบจับสมุนไพรม่วงชู้ลระก็แย่นั่น

“ทำไม ขนาดนายเจ้ายังไม่กล้าว่าอะไรซ้ำ แต่บ่าวอย่างเจ้ากลับกล้าเช่นนั้นรี”

“คุณหนูรอง คุณหนูใหญ่จะว่าอะไรได้เจ้าคะ นางเป็นหญิงบ้าไป” สาวใช้คนสนิทของเส้นหลั่นเหลียนหัวเราะคิกคักกราวกับตลกขบขันนักหนา ดูเหมือนถกหญิงที่หมายความว่าเด็กที่สงบเรียบร้อยนั้นจะเป็นได้เพียงชื่อ เพราะนิสัยใจคอที่ต่างกันราวฟ้ากับเหว

“นั่นสิละ ไหน ตี้ยิ่ง เจ้ากล้าหวงของพวกนี้กับข้าหรือไม่” คนถูกถามหันกลับมามองของที่อีกฝ่ายหยิบจับ ก่อนจะส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว อยากรับก็จับไป พริกไทยเสฉวนแห่งนั้นนางเองยังไม่อยากจะจับ ถ้าไม่ทำยาหรือทำอาหารใครจะไปจับกันเล่า

“เห็นหรือไม่ ขนาดนายของเจ้ายังก้าวข้ามหัวหด ฮะ...ฮัดชิว!”

นั่นอย่างไร ผงของพริกไทยคงเข้าจมูกนางให้แล้ว เส้นตี้ยิ่งมองอีกฝ่ายเอามือปิดจมูกปิดปากจาม ช่างโง่งมนัก นางยอมเป็นแค่คนไร้ประโยชน์ดีกว่ามีวรยุทธ์แล้วต้องเป็นคนโง่เช่นน้องสาวนาง ใครสั่งใครสอนให้เอามือที่เปื้อนเลอะไปจับใบหน้าเช่นนั้นกัน

“ฮะ! แสบ ฮะ...ฮัดชิว! นี่มันอะไรกัน ถกหญิง เจ้าทำอะไรสักอย่างสิ!”

“คุณหนูรองรีบไปล้างหน้าล้างตาเถิดเจ้าค่ะ” เป่าฝูเอ่ยแนะนำ นางเคยเห็นคุณหนูของนางใช้สิ่งนี้ทำอาหารในครัว รสชาติเผ็ดทั้งทำให้ลิ้นชา นี่เล่นจับแล้วเอาไปป้ายหน้าป้ายตา คงจะแสบน่าดู บางทีอาจมีวิธีที่ดีกว่าล้างด้วย

น้ำ แต่คุณหนูของนางเป็นไบบี้ นะ คงจะบอกได้หรรษา

สองนายบ่าวรีบวิ่งออกจากห้องสมุนไพรมุ่งไปอย่างรวดเร็ว ทั้งห้องกลับมาเจียบสงบอีกครั้ง เส้นตี้ยิ่งส่ายหน้าเบาๆ ให้แก่ความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ความจริงแล้วมีวิธีที่ดีกว่าการล้างหน้าล้างตา แค่อมเกลือไว้ใ้ปากแล้วลืมน้ำในน้ำเท่านั้นก็ช่วยได้แล้ว เพราะหู ตา คอ และจมูกของคนนั้นเชื่อมต่อกัน อมเกลือที่ใช้แก้แพ้ตัวไว้ใ้ปากจะส่งผลถึงดวงตาได้ แต่น่าเสียดาย นางเป็นเพียงหญิงไบบี้ น้องสาวของนางคงต้องทนแสบร้อนเสียแล้ว

ชีวิตอันเจียบสงบ? เดินทางมาจนถึงช่วงเย็น เส้นตี้ยิ่งยืนอยู่หน้าเตา นางกำลังต้มน้ำให้ร้อนเพื่อฆ่าสิ่งสกปรก จากนั้นรอจนน้ำอุ่นแล้วนำมาใช้สำหรับชงตัวยาทีบดเป็นผงเอาไว้ ยาที่นางกำลังจะชงตำรับนี้เป็นยาบำรุง เหมาะสำหรับคนที่ร่างกายอ่อนแอ ภูมิคุ้มกันต่ำ เป็นหวัดง่าย ตัวยามีเพียงสามชนิดเท่านั้น ได้แก่ หวงฉีที่เป็นตัวยาลูก มีฤทธิ์อุ่นเล็กน้อย บำรุงตับและม้าม ไปจู่เป็นตัวยาสตรีม ใช้สตรีมให้หวงฉีมีผลมากขึ้น ตัวยาสุดท้ายคือฝางเฟิง เป็นตัวยาคช่วย มีรสเผ็ดอมหวาน นางชงให้บิดาดื่มเมื่อเช้าแล้วหนหนึ่ง เย็นนี้ก็ชงอีก เพราะตัวยาคจะให้ผลก็ต่อเมื่อดื่มสองครั้งต่อวัน บิดาคงจะเป็นคนเดียวที่รู้ว่านางมีความรู้ด้านสมุนไพรมะ เพราะคนอื่นๆ ในจวนมองว่านางเพียงแค่ปลูกผักทำสวนไปวันๆ

ก็แน่ละ เข้ามาก็มีเพียงนางกับบิดาที่ตื่นขึ้นมาทำงานทำการ สองแม่ลูกนั้นนอนหลับเป็นตาย ไปตื่นเอาตอนแสงอาทิตย์แยงกัน วันทั้งวันไม่ได้มีใครมาสนใจนาง เส้นหลักนเหลียนจะมาก็ยามที่ต้องการหาเรื่อง ตกเย็นนั่งกินข้าวด้วยกันก็พูดจากระทบกระทั่งไล่ ใครจะมาใส่ใจ ใครจะสนว่านางทำอะไรหรือเป็นอย่างไร และคงเพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครสังเกตเห็น นางเป็นไบบี้ คนเป็นไบบี้โดยกำเนิดหลายคนจะมีอาการหูหนวก แต่นางไม่ใช่ นางพูดดีกว่าคนอื่นๆ ในจวนด้วยซ้ำ เป็นไบบี้ไม่ควรเข้าใจตัวอักษร บิดาไม่เคยสอนหนังสือให้นาง และไม่เคยให้ใครมาสอน แต่นางก็อ่านตำราสมุนไพรมทุกคืน อ่านจบไปหลายเล่มแล้วด้วย คนไร้ประโยชน์ที่ไหนจะรู้ตำรายา

นางไม่ได้เป็นไ้ตั้งแต่เกิด ทว่ามีเหตุการณ์ให้นางต้องเป็นเช่นนี้ แต่ก็ไม่มีใครรู้จักคน ยกเว้นบิดาของนาง ถึงรู้อย่างนั้นบิดากลับไม่เคยหาคนมา รักษา ไม่รู้เพราะบิดาไม่คิดว่าจะรักษาหายหรือคิดว่าปล่อยไว้ก็ดีแล้ว นั่นไม่ใจร้ายกับลูกในไส้ไปหน่อยหรือ

“คุณหนู น้ำเดือดแล้วเจ้าค่ะ”

“อือ” นางตอบรับสั้นๆ นำผ้ามาจับก่อนจะยกหม้อต้มน้ำลง นางใช้หม้อดินเผาธรรมดา หูหม้อเก็บความร้อนได้ดีทีเดียว หากปล่อยให้สั้มฝัสโดยตรง ละก็ มือพองแน่นอน ไม่นานก็น้ำสุม่นไพรก็ถูกรินใส่ภาเพื่อนำไปวางบนโต๊ะอาหาร

ระหว่างกินเมื่อเย็น บิดามองมาที่นางแต่กลับไม่ได้เอ่ยปากว่าอะไร จนนางกลับไปห้องจึงพบว่ามิดำรายาเล่มใหม่วางอยู่หน้าประตู บิดาของนางคงให้คนนำมาให้ แต่ไม่กล้าออกหน้าเท่านั้นเอง

ยามจี่⁷

ตำราสี่ฟ้าเล่มเก่ายังคงถูกเปิดอ่าน แม้ว่าจะล่วงเลยเวลาพักผ่อนมาครู่ใหญ่ เส้นตี้ยซึ่งตั้งต้นต้นกับตำราเล่มใหม่ที่บิดาให้มาวันนี้ เพราะมันเป็นตำราที่มาจากสำนักหมอลหลวง นางอยากรีบอ่านเล่มเก่าให้จบเพื่ออ่านเล่มใหม่เสียที

เสียงลมวูบหนึ่งพัดเข้ามาอย่างแรง จนผ้าม่านในห้องพลิวไหวไปตามแรงลม นางละสายตาขึ้นจากตำราก็ถูกคมกระบี่ปริศนาจ่ออยู่ที่ลำคอ มันคือกระบี่นั้นนอน หากเป็นดาบจะต้องกว้างกว่านี้เพื่อให้เหมาะสำหรับพาดฟัน แต่กระบี่นั้นแคบ เรียวยาว เหมาะกับการแทง ทว่านี่ไม่ใช่เวลาที่นางจะมาวิเคราะห์อาวุธของใคร ดูจากชายผ้าสีดำพลิวไหวนี้แล้วก็พอจะเดาได้ไม่ยาก คงจะเป็นคนชุดดำปริศนาที่นางช่วยไว้เมื่อคืนก่อน คนคนนี้ไม่น่าจะเป็นคนที่บาดเจ็บ

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 24.59 น.

น่าจะเป็นชายอีกคนมากกว่า คิดเอาไว้ไม่มีผิดว่าอีกฝ่ายต้องกลับมา และก็เป็นที่
ดั่งที่คิด เขาคงจะตามมาฆ่าปิดปากนาง

มือบางค่อยๆ ดึงลิ้นชักออกมา กระจับปี่เล่มนั้นยิ่งเข้ามาประชิดลำคอมาก
ขึ้น มากจนใกล้จะปาดคอของนางเต็มทน เลื่อนเตี้ยซิงหยิบห่อกระดาษขนาด
ไม่เล็กไม่ใหญ่ขึ้นมาพร้อมๆ กับเทียบยาหนึ่งแผ่น ร่างสูงด้านหลังหยิบเทียบยา
จากมือนางไปอ่าน ในนั้นมีทั้งชื่อตัวยาที่อยู่ในห่อกระดาษ มีชื่อตัวยาที่ต้องไป
หาซื้อเพิ่มจากด้านนอก มีแม้กระทั่งวิธีต้มยา นางมั่นใจว่าคนที่บาดเจ็บต้อง
ไม่กล้าไปรักษาที่ใด เพราะหากไปก็คงถูกจับได้อย่างแน่นอน ถึงจะไม่พอใจ
ที่ถูกเอาของมีคมจ่อคอแต่ก็ยังรู้สึกสงสารคนเจ็บ หวังว่าหากเขารอดไปได้
จะรู้จักรักชีวิต ไม่เอาชีวิตตนเองไปเสี่ยงทำงานอันตรายให้ใครอีก

“เห็นแก่เทียบยานี้ ข้าจะไว้ชีวิตเจ้า จงเก็บเรื่องวันนี้และเมื่อคืนวานเป็น
ความลับ หากคิดแพรงพราย ถึงจะเป็นหญิงใบ้ข้าก็ไม่ไว้ชีวิต” คนด้านหลัง
กล่าวเสียงหยาบ ก่อนจะเก็บกระจับปี่เข้าฝักแล้วหายไประหวัดเร็ว หายไป
ราวกับไม่เคยมาที่นี้ หายไปพร้อมกับห่อกระดาษและเทียบยา หายไปโดยไม่
กล่าวคำขอบคุณเช่นเคย คนพวกนี้ช่างไม่รู้จักบุญคุณคนบ้างเลย นางช่วย
ขนาดนี้ยังหันคมกระจับปี่ใส่กันอีก ชายคนนี้ปากสุนัขตั้งแต่คืนที่ได้พบ ไม่คิดว่า
คืนถัดมาก็ยังพูดไม่เข้าหูอีก ถ้าคนเจ็บไม่ใช่คนผู้นั้นแต่เป็นชายปากสุนัขนี้
ละก็... นางจะใส่หมามู๋ในยาให้คันปากยับๆ ไปเลย!

‘ความสุขไม่มาช้า ความทุกข์ไม่มาเดียว โชคดีมักไม่มีมาติดกัน แต่
โชคร้ายนั้นมักมาติดๆ กันเสมอ’ นางเอ่ยในใจก่อนจะหัวเราะในลำคอ เชื่อเถิด
ว่าเดี๋ยวคนปากสุนัขนั้นจะต้องกลับมา ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เลื่อนเตี้ยซิงย้ายร่างของตนเองไปยังเตียงนอน ดึงผ้าห่มมาคลุมถึงลำคอ
ก่อนจะผล็อยหลับไปด้วยความมั่งงุ่นหลังจากอ่านตำราไปได้แค่สามหน้า

กะพริบตาปริบๆ ในยามเช้าแค่สองสามที่เวลาก็ล่วงเลยมาถึงเจ็ดวัน
แล้ว เจ็ดวันที่พวกชายชุดดำนั้นหายหัวไปไม่กลับมาทวนใจหรือข่มขู่นางอีก

นั่นทำให้นางทั้งแปลกใจและสบายใจในเวลาเดียวกัน

“โอ้ ข้าบอกแล้วว่าอย่างไรเจ้าคะ ข้าของพวกนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย แค่ว่าท่านพี่มาหาข้าก็ดีใจแล้วเจ้าคะ” เสียงออดอ้อนของเสี้ยนหลั่นเหลียนที่พูดอยู่ใกล้ๆ ทำเอาเสี้ยนเตี้ยซิงแทบจะเบ้าปากออกมาต่อหน้าแขก คุณชายชูจิ่งชานมาหาห้องสาวนางพร้อมกับของมีค่าอีกตามเคย แน่แน่นอนว่าสุหยินรองพอใจเป็นอย่างมาก ยิ้มจนแก้มแทบปริ ตระกูลชูแม้จะทำอาชีพค้าขาย แต่ก็เป็นที่ตระกูลพ่อค้าที่ร่ำรวยอยู่ฟู นิ้วมือมีสลิบนนิ้วก็แทบจะมีแหวนประดับอยู่ทั้งสลิบนนิ้ว เห็นแล้วรู้สึกเกะกะลูกตาก็ยิ่ง

“พี่ตั้งใจนำมาให้ เจ้ารับไว้เถิด” ชายหนุ่มส่งยิ้มโพรยเสน่ห์สำหรับอีกครั้ง เสี้ยนหลั่นเหลียนก็แทบจะตกลงแต่งงานตั้งแต่ฝ่ายชายยังไม่เอ่ยปากขอ ชายผู้นี้ช่างเอาอกเอาใจ หน้าตาหล่อเหลา ผิวพรรณขาวผ่อง น่าเสียดายที่รูปร่างบางไปนิด ก็เป็นปกติของคนอยู่สบาย ไม่ได้ทำงานใช้กำลังอะไรนัก กระดูกคงไม่แข็งแรงเท่าไร

โส่ง! โส่งๆ!

“อ้า... ช่วยด้วย! ช่วยข้าด้วย!” ระยะเวลาที่สี่ชีวิตกำลังนั่งอยู่ในห้องโถงนั้นเอง เสียงสუნซ์และเสียงขอความช่วยเหลือก็ดังขึ้น จวนสกุลเสี้ยนนั้นไม่ได้เลี้ยงสუნซ์เสียหน่อย เสี้ยนเตี้ยซิงผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ก่อนจะไถ่ตัวค้ำับสุหยินรองกับคุณชายชู อยู่ตรงนี้ก็เหมือนเอนางมานั่งฟังคุณชายหน้าขาวนี้อวดรวยไม่รู้สุหยินรองต้องการอะไรถึงลากนางมานั่งด้วย ไหนๆ ก็ไหนๆ ออกไปดูข้างนอกดีกว่าว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

“อ้าก! ช่วยด้วยๆ สุนซ์จะกัดข้าแล้ว” เมื่อออกมาถึงหน้าเรือนก็เห็นชายผู้หนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ สวมชุดสีฟ้าเนื้อผ้าอย่างดี เขากำลังวิ่งตรงมาทางนาง ด้านหลังมีสუნซ์ตัวอ้วนวิ่งตามมาติดๆ ให้ตายเถิด! ใครลั้งใครสอนให้วิ่งล่อสუნซ์เช่นนี้

พรีบ!

“ฮือๆ ชะ... ช่วยด้วย สุนซ์จะกัดข้าแล้ว ฮือๆ สุนซ์จะกัดข้าแล้ว” มาถึง

ก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ชายหนุ่มผู้นั้นวิ่งมาหลบด้านหลังนาง สุนัขตัวนั้นก็หยุด
อยู่ตรงหน้านางเช่นกัน ดูท่ามันคงวิ่งกวดเพราะชายผู้นั้นวิ่งหนีมันก่อน ยิ่งหนี
ยิ่งตาม สุนัขตัวนี้เจ้าของเลี้ยงมาดียิ่ง!

ปึก!

ร่างบางแล้รังกระแทกเข้าแรงๆ คราหนึ่ง เจ้าสุนัขที่ยืนอยู่ก็ตกใจจนสะดุ้ง
วิ่งหนีกระเจิง มันหันมามองอีกครั้ง นางจึงจ้องตากลับจนมันหลบตาและวิ่ง
หายออกไป การจ้องตาก็ก็น่าเหมือนการหาเรื่อง และถ้าสุนัขพวกนั้นแก่งไม่จริงก็
คงหลบไปเอง อย่างไรก็ตามสุนัขก็ไม่ใช่สัตว์ที่ชอบมีเรื่องไปทั่ว ยิ่งกับคนตัวโตๆ
ด้วยแล้ว มันต่างหากที่เป็นฝ่ายกลัว

“ปะ...ไปแล้ว ฮือๆ ชักลัวแทบแย้ พี่สาว หยางเฉินขอบคุณท่านจริงๆ”
ร่างสูงผลัดตัวออกมายืนตรงหน้าแล้วเอามือประสานกันพร้อมคำนับขอบคุณ
นางครึ่งหนึ่ง หยางเฉินเป็นชื่อที่เหมาะสมกับเจ้าตัวจริงๆ ดวงอาทิตย์ในยามเช้า
บุรุษผู้เปี่ยมด้วยความหนักแน่น หนักแน่นจนต้องหวัดร้องเพื่อหนีสุนัขตัวหนึ่ง
แต่จะว่าไปใบหน้าของเขาหล่อเหลายิ่งกว่าคุณชายชู่อะไรนั้นอีก ดูใสสะอาดใ
ตี

“เอ่อ... ทำไมท่านเรียบละพี่สาว หรือแค่ขอบคุณจะไม่พอ ท่าน...ท่าน
เอาเงินนี้ไปก็ได้” มือหนาล้วงหยิบถุงเงินหนักอึ้งส่งให้นางทั้งถุง จนนางต้องรีบ
ยัดใส่มือคินเขาไป ไหนจะคำเรียกพี่สาวนั้นอีก นางมั่นใจว่าอายุน้อยกว่าเขา
หลายปี และที่สำคัญ... นางไม่ได้มีบิดามารดาคนเดียวกันกับเขา!

“พี่สาว ทำไมทำหน้าที่เช่นนั้น เงินท่านก็ไม่เอา อยากได้อะไรตอบแทน
ท่านก็บอกเอาเงินมา อาเงินจะเอามาให้”

“คุณหนู! ทำไมมาอยู่ตรงนี้เจ้าคะ” เป่าผู้วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา นางแคไป
เอาขนมและน้ำชามาให้แขกเพียงครูเดียวคุณหนูของนางก็หายไปเสียแล้ว

“คุณชายท่านนี่คือ...”

“ข้าหรือ? อะนี่” ป้ายหยกถูกยื่นมาตรงหน้าเพื่อแนะนำตัว แต่เป่าผู้
เป็นเพียงสาวใช้มีหรือจะอ่านออก นางเกาศีรษะแกรๆ อย่างงุนงง ทว่ากับ

เล่นเตี้ยซิงนั้นไม่ใช่ บ้ายหยกไม่ใช่ของที่ใครๆ ก็มิได้ สิ่งนี้คือบ้ายหยกผ่านทางเข้าอออกวังหลวง มีความเป็นไปได้สูงที่ชายผู้นี้จะรับราชการในราชสำนัก อาจจะเป็นบัณฑิต หรือมีตำแหน่งอะไรสักอย่างก็เป็นไปได้ทั้งนั้น แต่ท่าทางของเขานี้ไม่เอื้ออำนวยเลยสักนิด ออกจะคล้ายคนสติไม่ดี

“อา... พี่เลี้ยงข้าบอกว่าคุณเอาให้ดูแล้วไม่เข้าใจ ให้ข้าบอกคนที่พบว่าข้าคือหยางเงินคนสติไม่ดี เป็นคนไร้ประโยชน์อันดับหนึ่งแห่งแคว้นหนึ่ง” พูดจบก็ยิ้มตาหยี จนเห็นฟันขาวแทบจะครบทุกซี่

ร่างบางมองชายตรงหน้าก่อนจะขมวดคิ้ว เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าคนไร้ประโยชน์อันดับหนึ่งนั้นโตแต่ตัว เป็นคนเสียดสี ดั่งนั้นนางจึงเป็นคนไร้ประโยชน์อันดับสอง เพราะสติยังครบถ้วนดีกว่าเขา

“คนไร้ประโยชน์อันดับหนึ่งมาพบกับคนไร้ประโยชน์อันดับสอง นี่หรือชีวิตที่สวรรค์ลิขิต สวรรค์ช่างเกรียงไกรยิ่ง!”

“นั่นใครกัน” เสียงแหบแห้งของสุหยินรูดังขึ้นทางด้านหลัง เรียกสายตาของคนที่ทั้งสามให้หันไปมอง ก่อนสาวใช้ของเล่นเตี้ยซิงจะเป็นผู้ตอบคำถามนี้ก็มีเสียงเอ่ยแทรกขึ้น หยางเงินแนะนำตนเองด้วยท่าที่ภูมิอกภูมิใจ

“ข้าคือมูหยางเงิน เป็นคนสติไม่ดี และถูกเรียกว่าเป็นคนไร้ประโยชน์อันดับหนึ่งแห่งแคว้นหนึ่ง”

เล่นเตี้ยซิงแทบจะกุมขมับ เชื่อสนิทใจแล้วว่าชื่อเสียงของชายผู้นี้ที่นางเคยได้ยินมานั้นถูกต้อง พัฒนาการของเขาหยุดลงตั้งแต่อายุเพียงสิบขวบปี เพราะถูกจับตัวไปแล้วโดนทำร้ายร่างกายจนอาการสาหัส

“เจ้ามาทำอะไรที่นอกวัง แล้วคนดูแลเจ้าเล่าอยู่ที่ใด” หญิงวัยกลางคนสุดหายใจเข้าลึกๆ อย่างสงบสติอารมณ์ นางไม่พอใจเมื่อรู้ว่าชายหนุ่มรูปงามตรงหน้าเป็นเพียงคนไร้ประโยชน์ แต่เพราะบ้ายหยกในเมื่อมันทำให้นางไม่อาจกล่าววาจาตำหนิหรือขบไล่อีกฝ่าย มูหยางเงินเป็นบุตรชายคนโตของใต้เท้ามู่ บิดาของเขาเป็นสหายสนิทของฮ่องเต้ เมื่อเกิดเรื่องร้ายกับบุตรชายของสหาย มีหรือฮ่องเต้จะอยู่เฉย สิ่งหาตัวคนทำงานสามารถนำตัวไปลงโทษ

ได้สำเร็จ ทั้งยังออกปากจะแต่งตั้งให้คนพิกลพิการอย่างมู่หยางเงินผู้นี้เป็น
บุตรบุญธรรม ฐานะเทียบเท่าองค์ชาย ดีที่ได้ทำมู่ยั้งเจียมตนอยู่บ้าง เรื่องนี้
จึงจบไปโดยไม่มี การแต่งตั้งใดๆ แต่ก็นับว่ามู่หยางเงินวาสนาดีจึงถูกรับไปอยู่
ในวังหลวงอย่างสุขสบาย

“เรียนสุหยิน ข้าได้รับอนุญาตให้กลับมาอยู่ที่จวนสิบวัน วันนี้คือโอกาส
มาเดินเที่ยวเล่น โชคไม่ดีโดนสุนัขไล่กัดจึงพลัดหลงกับพี่เลี้ยง แต่สุดท้ายก็
โชคดีได้พี่สาวคนงามช่วยเอาไว้”

“งามแค่ไหนคนไร้ประโยชน์ก็คือคนไร้ประโยชน์!” ร่างจอมแห่งเปลือ
ตัวตะคอกเสียงดัง ไบหน้าดงามโดดเด่นของเส้นตี้ยิ่งคือสิ่งที่นางเกลียด
ไบหน้าคล้ายสุหยินเอกที่ตายไปเมื่อหลายปีก่อน ทำให้นางอยากจะฆ่าอีกฝ่าย
ให้ตายตกไปตามกัน

“ท่านไม่เห็นต้องเสียงดังเลย ชะ...ข้า...ข้ากลัว” เขาพูดติดๆ ขัดๆ
ก่อนจะไปหลบอยู่ด้านหลังเส้นตี้ยิ่ง ทำทางไม่ต่างไปจากเด็กๆ ที่แอบหลบ
อยู่หลังมารดายามตกใจกลัว

“เฮอะ! คนพวกเดียวกันเลยอยู่ด้วยกันได้เช่นนั้นสิ เป่าหู เจ้ารอดจนกว่า
จะมีคนมารับคุณชายมู่ด้วย อย่าให้เขาได้รับอันตราย ถ้าทำไม่ได้เจ้าก็เตรียม
ไสหัวไปจากจวนนี้ได้เลย”

“จะ...เจ้าคะสุหยิน”

สุหยินรองตัวด้ายตามองคนทั้งสามอีกครั้ง ร่างจอมบางหันหลังเดิน
กลับเข้าไปด้านในเรือน หากให้เปรียบเทียบคุณชายมู่คนไร้ประโยชน์กับ
คุณชายซู่ผู้ร่ำรวย นางตัดสินใจได้โดยไม่มี ความลังเลใดๆ ใครจะสมองหมู
เลือกคนไร้ประโยชน์กันเล่า นางย่อมต้องเลือกคุณชายซู่อยู่แล้ว เมื่อสตรีใจร้าย
เดินจากไป สีหน้าของมู่หยางเงินก็บูดบึ้ง มือใหญ่กระตุกแขนเสื้อเส้นตี้ยิ่ง
จนนางต้องหันมามอง

“พี่สาวคนงาม สตรีใจร้ายผู้นั้นโกรธเคืองอะไรข้าหรือ เหตุใดดูไม่พอใจ
ข้านัก”

“เอ่อ... คุณชาย คุณหนูของข้าเป็นโง่ เช่นนี้แล้วคงตอบคำถามของคุณชายไม่ได้หรอกเจ้าคะ” เป่าผู้ริบอธบาย ชายหนุ่มทำตาโตราวกับตกใจหนักหนา ท่าที่ที่เหมือนเด็กๆ ของเขาทำเอาเส้นตี้ยิ่งหูดยืมออกมา ตัวหรือก็โตขนาดนี้ ยังมาทำท่าที่เหมือนเด็กเล็กๆ ไม่น่าดู... ไม่น่าดูเลยจริงๆ

“พี่สาวคนงาม ท่านเป็นโง่หรือ เป็นโง่ก็ตินะสิ” คำพูดไร้เดียงสาจากเฒ่าทารกทำเอาคนฟังก็วระตุก ดีหรือ การที่นางไม่สามารถมีปากมีเสียงแตกต่างให้ตนเองได้นับว่าตายนั่นหรือ

“นี่ พี่สาวคนงาม ข้าก็อยากเป็นโง่บ้าง เวลาไม่อยากสนทนากับใครก็ไม่ต้องพูดกับเขา ท่านลองคิดสิ หากข้าไม่ชอบชี้หน้าคนผู้หนึ่ง แต่สิ่งที่จะสนทนากับเขาไม่ได้ เช่นนั้นก็ต้องเสแสร้งทำหน้าตายิ้มแย้มพูดคุย” ร่างสูงโปรงทำท่านึกคิดก่อนจะขุ่นวี่ขึ้นขึ้นมาเมื่อคิดออกหนึ่งประโยค

“พี่สาวเคยได้ยินหรือไม่ พบคนรู้ใจ ตีมันกันพันจอกก็นับว่าน้อย คุณไม่ถูกคอ เพียงครึ่งคำก็มากเกินไป”

คนฟังนั่งคิดตามก่อนจะพยักหน้า ก็จริง ถ้านางพูดได้ก็ต้องคุยกับสองแม่ลูกนั่น สุดท้ายก็ไม่พ้นมีเรื่อง แล้วคนเจ็บตัวก็คงเป็นนาง อีกฝ่ายมีสองนางมีเพียงหนึ่ง ไม่ต้องพูดถึงอำนาจในจนวนางก็มีแต่เสีย ว่าแต่...

‘คนสติไม่ตรูจกสำนวนกับเขาด้วยหรือ’

“เอ๊ะ! นั่น...นั่นต้นอะไร ผลสีแดงน่ากิน พี่สาวคนงาม ข้าขอ...” นิ้วเรียวยาวราวกับสตรีชี้ไปยังไม้เลื้อยที่ออกลูกสีแดงสดไปทั้งต้น ดวงตาคมเป็นประกายราวกับเงาของถูกใจ

เส้นตี้ยิ่งสายหน้าเบาๆ โตะแต่ตัวจริงๆ ด้วยคุณชายมู่ มือบางคว่ำมือของเขาลากให้เดินไปที่ต้นอู่เว่ยจื่อซึ่งเจ้าตัวออกปากว่าขอ และมีหรืออีกฝ่ายจะขัดขืน มู่หยางเดินตามอย่างไม่อึดออด เมื่อเดินไปถึงนางก็ใช้มีดตัดพวงผลอู่เว่ยจื่อลงมาทีละพวง เก็บใส่จนได้ครึ่งตะกร้าก็ยื่นให้เขาถือไว้

“ให้ข้าหรือ พี่สาวคนงาม ท่านช่างจิตใจดียิ่ง” ร่างสูงส่งยิ้มให้นางจนตาหยี เส้นตี้ยิ่งชี้ไปที่โต๊ะไม้เป็นเชิงว่าให้เขานั่งรออยู่ตรงนั้น ออ่าไปเที่ยวชน

อีกฝ่ายก็เข้าใจ เขายอมนั่งพร้อมกับหยิบผลไม้ที่มีहारสสมชื่ออู๋เว่ยจื่อขึ้นมา กิน นางเดินหายเข้าเรือนไป ก่อนจะกลับมาพร้อมผลไม้เชื่อมใส่โหลขนาดสอง กำปั้น แล้ววางลงในตะกร้าที่มู่หยางเงินถืออยู่ ชายผู้นี้กินจนลอะปาก ไปหมด นางหยิบผ้าเช็ดหน้าของตนเช็ดปากให้เขา ปาดซ้ายที่ขวาที่แล้วยัดใส่ มือเขาไว้เช่นนั้น เตี้ยวงังไม่พ้นกินลอะเหอะต้องเช็ดอีกอยู่ดี

“พี่สาว ขนมนี้อีกี่ให้ข้าหรือ ดีใจจัง”

‘เฮ้อ เขาเป็นเช่นนี้จะรักษาได้หรือไม่ เห็นแล้วเวทนานัก’ นางคิดในใจ พลังมองสำรวจ คนสมบุรณ์เพียบพร้อมไปทุกด้านขนาดนี้ กลับกลายเป็นคน สติไม่ดีไปเสียได้ มีอบางคว่าข้อมือขาวเนียนของอีกฝ่ายมาจับตรวจชีพจร ชีพจรก็ปกติดี เลือดลมไหลเวียนไม่ติดขัด หรือจะเป็นเพราะจิตใจและความ คิด ไม่ได้เป็นที่ร่างกาย เช่นนั้นคงรักษาได้ยาก

“พะ...พี่สาวคนงาม ทะ...ท่าน...ท่านจับแขนข้า ท่านชอบข้าหรือ” ร่าง สูงก้มหน้าจางคางชิดอกเอ่ยถามด้วยส้อมเสียงที่ฟังดูราวกับกำลังประหม่าและ เขินอาย นางงยหน้าขึ้นมองแล้วรีบปล่อยมือเขาโดยเร็ว คนจะช่วยเหลือๆ ยัง ตีความไปไกลถึงเพียงนั้น ช่างน่าทาบเสียจริง!

“พี่สาว ผลไม้หรือ รวย วันหลังเข้ามาขอเพิ่มได้หรือไม่” คราวนี้มู่หยาง- เงินเป็นฝ่ายยื่นมือมาจับมือนางบ้าง เล่นเตี้ยชิงพุกหน้ารับส่งๆ แล้วรีบชักมือ กลับมาซ้ำๆ แม้จะสติไม่สมประกอบนางก็ไม่ไว้ใจ

“คุณหนู มีคนมารับคุณชายมู่แล้วเจ้าคะ”

“อ้อ” นางตอบรับเฝ้าผู้ที่เดินเข้ามา ก่อนจะหันไปมองคนที่ยังหยิบผลไม้ กินไม่หยุดปาก มองจนเขารู้สึกตัวจึงหยุดกินและมองนางตอบ ให้มันได้ อย่างนี้ลิมู่หยางเงิน เขาไม่ได้สนใจฟังอะไรเลย ขนาดบอกว่าคนของเขามารับ แล้วก็ยังไม่สนใจ

“เอ่อ... คุณชายมู่ คนดูแลมารอรับอยู่ที่หน้าจวนแล้วเจ้าคะ”

“มาแล้วหรือ อา... เช่นนั้นก็ต้องไปแล้ว พี่สาวคนงาม...”

‘ท่าตาบริบๆ ใส่ข้าทำไมอีกเจ้าเด็กตัวโตนี้ คงไม่ได้จะขออู๋เว่ยจื่อเพิ่ม

หรือกะ ตะกละตะกลามเกินไปแล้ว!’

ร่างบางถอนหายใจก่อนจะลุกขึ้นหยิบมีดเล่มเล็กไปตัดผลไม้ใส่ตะกร้าให้เขาจนมันกลับมาเหลือครึ่งตะกร้าเท่าเดิม คนตัวสูงยิ้มให้นางจนตาหยี เขาจับตะกร้าไปทอดไว้บนบกแล้วโค้งกายขอบคุณนาง ท่าทางเงอะงะนั่นทำให้เส้นตี้ยิ่งหูดุ่ยด้วยความเอ็นดู ดูเขาสี ถึงตอนนี้อยังกอดของกินไว้อีก มีหน้าเล่าแก้มันถึงได้เริ่มยิ้มแล้ว

“ขอบคุณพี่สาว วันนี้รับกวนพี่สาวแล้ว คราวหลังข้าจะเอาผลไม้มาแลก”

“อ้อ” หากจะให้ดีขอเป็นสมุนไพรหายากดีกว่า

“พี่สาวตอบข้าด้วย อ้อ ข้าโชคดีที่สุดเลย ไม่อยากกลับไปแล้ว” พื้นที่ที่คำพูดนั้นหลุดออกจากปากชายหนุ่ม เส้นตี้ยิ่งก็ส่ายหน้าเป็นพัลวัน ขอเถอะนางไม่อยากเป็นที่เลี้ยงเด็ก จะว่าไปนี่ก็เลยเวลาเก็บสมุนไพรของนางแล้วด้วย

“คุณชายมุ่งขอรับ” มาสักทีตัวช่วยของนาง คนของเขาเดินเข้ามารับด้วยตนเองแล้ว เมื่อเขาเห็นคนของตนก็เบ้าปากอย่างซัดใจ แต่ยอมเดินไปทางที่ยังกอดตะกร้าอยู่

“พี่สาวคนงาม หยางเงินขอตัวกลับก่อน พบกันใหม่วันหน้า วันนี้อยู่เล่นด้วยไม่ได้แล้ว” มู่หยางเงินทำหน้าที่เฝ้ามองคนของตนซึ่งยืนขนานข้ายคนขาวคน เส้นตี้ยิ่งส่งยิ้มให้เขาก่อนจะพยักหน้ารับคำ กลับเถิดนะหยางเงินเด็กน้อย

เชื่อเถิดว่านางไม่อยากนั่งเล่นกับเขาหรอก

ชายร่างสูงถูกพาขึ้นรถม้าไปแล้วพร้อมกับผลอยู่เว่ยจื่อที่นางคิดว่าจะเก็บตากแห้งทำยาสมุนไพร สงสัยครั้งหน้าคงต้องย้ายสมุนไพรลี้ลับจดจำไว้ด้านหลังแล้ว ไม่อย่างนั้นคงต้องถูกเขาอ้อนขอไปกินจนหมดเกลี้ยง

เมื่อไรคนก่อกวนเส้นตี้ยิ่งก็เริ่มดำเนินชีวิตประจำวันของนางอย่างสงบสุขอีกครั้ง จะว่าไปแล้วการมาของมู่หยางเงินก็ไม่ได้แย่อะไรนัก อย่างน้อยก็ทำให้นางมีข้ออ้างในการกลับเข้าห้องของตน แทนที่จะต้องไปนั่งฟังชายหญิงเกี้ยวพารากันอย่างประเจิดประเจ้อไม่อายุฟ้าอายุดิน

ร่างบางเก็บสมุนไพรรักษาโรคริดสีดวงก็กลับเข้าห้อง ใช้เวลาอ่านตำราเล่ม

เก่าจนจบเล่มในที่สุด เวลาของวันนี้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเมื่อได้ทำในสิ่งที่นางรัก แสงสุดท้ายลลับจากขอบฟ้า ความมืดเข้ามาเยือนภายในห้องนอนขนาดเล็กของนางทันที คงเป็นคำกล่าวเตือนว่านางหมดเวลาอ่านตำราแล้ว นางต้องลงไปกินมื้อเย็นก่อนจึงจะกลับขึ้นมาจุดตะเกียงเพื่อเริ่มอ่านตำราเล่มใหม่ได้

“ซิงเออร์” ทันทีที่เห็นหน้าบุตรสาวคนโต ได้เท้าเสียนก็เรียกนางทันที ใบหน้าของเธอไม่ได้ยิ้มแต่ก็ไม่ได้บึ้งตึง นั่นทำให้นางเดาอารมณ์และสิ่งที่จะพูดกับนางไม่ออก

“คิกๆ รีบบอกนางสิเจ้าคะท่านพ่อ พี่สาวต้องตั้งใจแน่” เส้นหลั่นเหลี่ยมหัวเราะคิกคักชอบใจ วันนี้ช่างเป็นวันดีสำหรับนาง เมื่อเช้านี้คุณชายชูก็มาหาตกเย็นก็ยังได้ฟังข่าวดี นางแทบจะทนเก็บความยินดีนี้เอาไว้ไม่ไหว พี่สาวคนโตของนางกำลังจะเป็นฝั่งเป็นฝากับคนที่เหมาะสม

“หลั่นเออร์เจ้าเจียบก่อน บิดาเจ้าจะคุยกับพี่สาวเจ้า” สู้ยหลั่นฟางเอ๋ยปรัม กระนั้นก็ยกยิ้มเยาะเย้ยลูกนอกไส้ด้วยความสะใจ ไม่คิดว่าอยู่ดีๆ จะมีคนมาพาตัวมารความสุขออกไปจากจวนโดยที่นางไม่ต้องลงมือ ต่อไปนางคงไม่ต้องทนมองใบหน้าที่นางเกลียดชังอีกแล้ว เส้นเตี้ยซิงจะต้องออกจากจวนไป

“ซิงเออร์ พ่อมีเรื่องต้องบอกเจ้า...” ชายวัยกลางคนเว้นคำพูดไปชั่วอึดใจหนึ่ง ก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอแล้วกล่าวต่อ

“พ่อจะให้เจ้าแต่งงานกับคู่มั่นตั้งแต่วัยเด็กของเจ้า คนผู้นั้นก็คือคุณชายมู่ มู่หยางเฉิน”

“...!”

เส้นเตี้ยซิงเงยหน้ามองบิดาของตนอย่างโง่เง่า จะให้นางแต่งงานก็ว่าแย่แล้ว นี่...นี่จะให้นางแต่งงานไปกับคู่มั่นให้แต่งงานกับเด็กน้อยรูปร่างนั้นแหละหรือเจ้าตัวกินจุที่เพิ่งกวาดอุ้วเว่ยจือของนางกลับไปครั้งตะกั่ว ให้นางแต่งงานกับเขาจริงๆ หรือ?!

“เรื่องนี้ผู้ใหญ่ตกลงกันเอาไว้มานานแล้ว มารดาของเจ้าก็เห็นดีเห็นงาม เจ้าคงไม่ออกตัณญ์คัดค้านความประสงค์ของมารดาตนเองหรอกนะ” ผู้หญิงหลังพางรีบกล่าวขึ้นเมื่อเห็นเส้นตี้ยิ่งสายหน้าไม่ยอมรับ ความจริงแล้วไม่ว่าอย่างไรการแต่งงานครั้งนี้ก็ต้องเกิดขึ้น ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเต็มใจหรือไม่...

“ตอนนี้ทางนั้นทางสัญญามาแล้ว เจ้าก็อย่าบ้ายเบี่ยงไปเลย” ลิ้นคำของบิดาบังเกิดเกล้า เส้นตี้ยิ่งก็รู้ได้ในทันทีว่านางไม่มีทางคัดค้านได้เลย ไม่มีใครอยู่ข้างนางสักคน กับสูญหยินรองนางก็ไม่ได้คาดหวังอะไรอยู่แล้ว แต่กับบิดาของนาง นางอดไม่ได้ที่จะเสียใจ ก็จริงที่หน้าที่ของบิดาต้องเป็นผู้หาคู่ครองให้บุตรสาว เป็นความจริงที่นางเองไม่ได้โต้เถียง ช้ำยังเป็นเพียงคนไร้ประโยชน์ ไม่มีสิทธิ์ร้องขออะไร มีคนยอมรับนางเป็นภรรยาที่ดีเท่าไรแล้ว แต่นางไม่ได้อยากแต่งงาน นางเพียงแค่อยากใช้ชีวิตเหมือนอย่างเป็นอยู่ตอนนี้ อยู่กับสมุนไพร่ อยู่กับยา อยู่กับตำรา ไม่ต้องออกจากจวนนางก็ทำได้ ทว่าสุดท้ายนางก็ไม่มีสิทธิ์เลือก ได้แต่ก้มหน้ายอมรับ เรื่องการแต่งงานของนางเป็นอันจบสิ้นไป

ทุกคนลงมือกินมือเย็นราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น แต่สำหรับนางกลับไม่รู้สึกลอยอยากอาหารเลยสักนิด นางกินไม่ลงเสียแล้ว เส้นตี้ยิ่งดีมน้ำสมุนไพร่ต้มหมดก็กลับเข้าห้องของตน ร่างบางเดินฝ่าความมืดไปจุดตะเกียงให้ห้องสว่างขึ้น นางนั่งลงบนเก้าอี้ราวกับคนหมดเรี่ยวแรง ตำราถูกหยิบขึ้นมาเปิดเพื่อดึงความสนใจจากเรื่องที่นางกำลังกังวล

‘ตำราเล่มนี้ที่คิดว่าท่านพ่อใจดีนำมาให้ สุดท้ายก็แค่ของติดสินบนก่อนยกข้าให้ผู้อื่นนี่เอง...’

น้ำตานางเอ่อล้นออกมาจากดวงตาคู่งาม นำเสียดาย นำเสียดายยิ่งนัก ตำราโอสถจากสำนักหมอหลวง มีค่าแค่เพียงเท่านั้นเอง คงไม่ต่างจากคุณค่าของนางในใจของบิดา ค่าของนางในสายตาเขาก็เพียงแค่ตำราเล่มเดียว ช่างเป็นชีวิตที่น่าสงสารเสียจริง เส้นตี้ยิ่ง...

ก๊ก!

“หือ?” เสียงบางอย่างกระทบพื้นดังขึ้นในห้อง นางหันมองไปรอบๆ ทันที มีมือบางปาดน้ำตาออกจากใบหน้าอย่างรวดเร็ว เสียงเมื่อครู่แผ่กระจายมาแต่กับคนที่ประสาทสัมผัสดีเช่นนางย่อมได้ยินอย่างชัดเจน เป็นไปไม่ได้ที่เสียงนั้นจะมาจากนาง และคงไม่ใช่เสียงลมพัดด้วย เส้นตี้ยิ่งลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยืนหลับตาอยู่เช่นนั้น ปิดประสาทการมองเห็น ให้ประสาทหูและประสาทการรับกลิ่นได้ทำงานอย่างเต็มที่ เฝ้าของนางก้าวไปตามเสียงซึ่งคล้ายจะเป็นเสียงลมหายใจ จมูกได้กลิ่นหอมจางๆ

ตึก! ตึก! ตึก!

‘กลิ่นนี้คุ้นๆ... เคยได้กลิ่นจากที่ใดกัน’

ตึก!

“หือๆ” ขาเรียวเล็กถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความตกใจ นางลืมหามองคนตรงหน้าอย่างรวดเร็ว เสียงหัวเราะหุ่่มต่ำในลำคอดังขึ้นตอนที่นางเดินไปชนอะไรบางอย่างซึ่งน่าจะเป็นรองเท้าของคน!

‘ชายปริศนาในชุดสีดำอีกแล้วหรือ’

“ไม่ต้องตกใจ ข้ามาดี มาเพื่อขอบคุณเจ้า” ร่างสูงเอ่ยบอก เขายังคงปกปิดใบหน้าเอาไว้ ตอนนี้นางเห็นเพียงดวงตาของเขาที่โผล่พ้นผ้าสีดำนั้นออกมา เสียงนี้คงไม่ใช่ชายปากสุนัขผู้นั้น นี่คือนายคนที่ได้รับบาดเจ็บ รีบเดินกลับมาที่โต๊ะของนาง เปิดลิ้นชักหยิบของบางอย่างเพื่อส่งคืนให้แก่เจ้าของ ถูกลมที่เขาทำตกไว้ นึกออกแล้วว่ากลิ่นของเขามาจากไหน ที่แท้ก็ถูกลมใบนี้เอง เช่นนี้ก็แสดงว่าเขาคงมีถูกลมอยู่หลายใบ...

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตข้าเอาไว้ และขอบคุณที่เก็บของของข้าไว้ให้” ร่างสูงยื่นมือไปรับเสื้อผ้าของนางมาให้ มือของนางยามแสงจากตะเกียงตกกระทบยังดูผิดแผกน่ามองไม่แพ้ยามปกติที่เห็นเลย แต่เหมือนนางจะระแวงเขาอยู่ไม่น้อย ดูเถิด ตอนนี้นางถอยไปจนชิดผนังห้องอีกฝั่งแล้ว เขาดูเป็นคนอันตรายขนาดนั้นเชียวหรือ

“ได้ยินมาว่าเจ้าเป็นใบ้ แล้วเหตุใดหูจึงยังได้ยินเล่า” ชายปริศนาเอ่ย

ถามพลางเดินเข้ามาใกล้นาง เส้นตี้ยิ่งขึงแน่นปากแน่นก่อนจะส่ายหน้า อาจจะรู้สึกแปลกใจที่เขาถามคำถามเช่นนั้น เพราะขนาดคนในจวนยังไม่เคยมีใครใส่ใจถามนางเลย แต่เรื่องนี้นางไม่สามารถบอกใครได้จริงๆ

“เขียนบอกก็ได้หรือ” เขายังคะยั้นคะยอถามอีก นางส่ายหน้าตอบกลับไปเช่นเดิม ไม่ใช่ไม่อยากตอบ เพียงแต่ความทรงจำนั้นเลื่อนรางจนนางเองก็ปะติดปะต่อเรื่องไม่ถูกเช่นกัน ที่แน่ๆ คือนางไม่ได้เป็นใบ้แต่กำเนิด มีเหตุบางอย่างทำให้นางเป็นเช่นนั้น เหตุการณ์ที่นางเองก็หลงลืมไปแล้วเช่นกัน

“ต่อให้ข้าเอาระเบี่จ้อคอ... เจ้าก็จะไม่บอกหรือ” ไม่ถามเปล่า ยังชักกระเบี่มาจ้อคองนางจริงๆ

นางไม่กล้าแม้แต่จะกลืนน้ำลายลงคอด้วยซ้ำ คนพวกนี้เป็นอะไรกันถึงชอบเอาของมีคมมาจ้อคอเช่นนี้ ทั้งที่เมื่อครู่เพิ่งจะเอ่ยขอบคุณนางไปแท้ๆ นี่เขารู้สึกขอบคุณนางจริงๆ หรือเสแสร้งกันแน่ ดวงตาของนางยามนี้เต็มไปด้วยคำถาม นางทอดสายตามองเขาอย่างฉงน เอียงคอเล็กน้อยอย่างไม่ตั้งใจ ท่าทางที่ทำให้คนมองหลุดยิ้มออกมา ทว่าน่าเสียดายที่ผ้าสีกที่บนนั้นปกปิดเอาไว้

“ช่างเป็นสตรีที่แปลกยิ่งนัก” ครูแรกเหมือนจะกลัวแต่สุดท้ายก็ไม่กลัว นางเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้ จนลืมสิ่งอื่นไปสิ้น และแปลกยิ่งกว่าคงเป็นตำราที่นางอ่าน วิชาความรู้ที่นางมีติดตัว ไม่น่าเชื่อว่าสตรีร่างเล็กๆ นี้จะรักษาเขาจากยาพิษร้ายแรงได้ ทำให้เขารอดตายไม่พ้อ ยังส่งยาบำรุงและยาสมานแผลมาให้ แผลของเขาจึงหายอย่างรวดเร็ว

หากเป็นสตรีอื่นคงกรี๊ดร้องตกใจตั้งแต่เห็นบาดแผลของเขาแล้ว ดีที่ไม่ดีอาจตะโกนท้วงเรียกคนมาจับตัวเขาออกไป และที่สำคัญ... เขาพอจะรู้สึกตัวอยู่บ้างตอนที่นางดูดีพิชตรงปากแผลออกให้ จะมีสักกี่คนที่กล้าเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยคนแปลกหน้า จะมีสตรีสักกี่คนที่สนใจเรื่องการแพทย์ จะมีสักกี่คนที่สนใจในตำรามากกว่างานบ้านงานเรือน นางช่างแปลกคนยิ่งนัก โบราณพูดไว้ไม่ผิด ‘เสียหมอบมั่งกรซ่อน’ ใครจะไปคิดว่าคนไร้ประโยชน์อันดับสองแห่งแผ่นดินนี้ แท้จริงกลับมีความรู้ความสามารถ เผลอๆ นางอาจจะเก่งกว่า

หมอล่วงบางคนเสียอีก น่าเสียดายที่นางต้องมาอยู่ในจวนสกุลสิ้น เสียายที่นางต้องอยู่กับครอบครัวที่มีมารดาเลี้ยงและน้องสาวร้ายกาจเช่นนี้

“อ้อ!” เสียงร้องในลำคอของคนตรงหน้าเขาดังขึ้น ร่างสูงที่ตกอยู่ในห้วงความคิดพลันกลับคืนสติ ดูเหมือนเขาจะผลอเหม่อลอยคิดอะไรนานไปหน่อย จนนางต้องร้องเรียก กระบี่ในมือคงไม่ช่วยให้นางยอมบอกความลับ จะถือไว้ก็คงไร้ประโยชน์ เขาจึงเก็บกระบี่ของตนเข้าฝักตามเดิม สายตาจับจ้องไปยังนางซึ่งกำลังชี้ไปที่ต้นแขนของตนเอง นางคงอยากจะถามถึงบาดแผลของเขาสินะ

“ดูเอาเองสิ” ชายหนุ่มเดินไปนั่งลงตรงปลายเตียงอย่างไร้มารยาท เขาแค่เข้าเหยงนางเล่นๆ เท่านั้น จะมีสตรีคนใดกล้าเปลื้องผ้าบุรุษกันเล่า ไม่มีเสีย...!

ดูเหมือนความคิดของเขาจะผิดมหันต์ ใครว่าไม่มี หญิงสาวตรงหน้าเขาทำอะไรเล่าคือสตรีนางนั้น! นางกินดีมีหัวใจเลื่อมหาหรือไร ถึงได้กล้าหาญเพียงนี้ มือบางถกแขนเสื้อของเขาขึ้นจนสุด แกะผ้าพันแผลสีขาวออกดูจนเห็นแผลที่เริ่มตกละเอียด

เส้นตี้ยิงลูกจากเตียงไปเปิดลิ้นชักที่ข้างเตียง ค้นหาอะไรบางอย่างเสียงดังกุกกัก ครู่หนึ่งก็หยิบตลับบางอย่างออกมา พอเห็นนางเปิดออกจึงได้เข้าใจ ผงยาสีขาวด้านในนั้นคล้ายยาสมานแผลที่นางเขียนโน้ตเทียบยาให้ไปคราวก่อน แต่ตลับนี้ดูผงละเอียดกว่ามาก เขานั่งนิ่งให้นางใส่ยาให้โดยไม่เอะใจหรือระแวงระวังสักนิด ทั้งที่ก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่านางจะไม่วางยาพิษเขา แต่เขากลับเชื่อว่านางจะไม่ทำเช่นนั้น

‘แผลเริ่มตกละเอียดแล้วนี่ อีกไม่นานก็คงหาย เช่นนั้นก็เตรียมยาทา จะได้ไม่มีแผลเป็น...’ ร่างเล็กขบเม้มริมฝีปากเบาๆ ยามใช้ความคิด นางจัดการพันแผลให้เขาใหม่ เมื่อเสร็จแล้วก็ดึงแขนเสื้อของเขากลับลงมาตามเดิม ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าทุกการกระทำนั้นถูกเขาจับจ้อง

“ขอบคุณ”

“อ้อ” นางออกเสียงในลำคอก่อนจะเดินไปพนหมึกเพื่อเขียนเทียบยาใหม่ให้เขา ร่างสูงลูกตามมายืนมองใกล้ๆ ลายมือของนางเป็นระเบียบสวยงามถูกใจเขาจริงๆ ตัวอักษรของนางคล้ายกับว่าคัดลอกออกมาจากตำราอย่างไรอย่างนั้น หายากที่จะมีคนลายมืออ่อนช้อยและเส้นตัวอักษรคมเหมือนลายมือของนาง

เส้นต๋วยซิงยื่นเทียบยาที่เขียนเสร็จแล้วให้คนตรงหน้า เขารับไปดูก่อนจะม้วนเก็บเข้าในแขนเสื้อ เมื่อหมดเรื่องสนทนาทั้งห้องก็เงิบจนน้ำอืดอืด ดูเหมือนวันนี้จะหมดเวลาของเขาแล้ว อีกอย่าง... หากอยู่ต่อนานกว่านี้คงมีคนเป็นห่วงจนต้องเข้ามาตาม และนั่นคงไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร เพราะคนของเขามักเป็นห่วงจนเกินเหตุ ฝึปากดีไม่ใช่ช่วยย่อยเสียด้วย อาจจะทำให้ทะเลาะเบาะแว้งกันได้

“ขอบคุณเจ้าที่ช่วยเหลือ คราวหน้าข้าจะตอบแทนเจ้าเอง” ร่างสูงเอ่ยบอก หลังจากนั้นก็วางของบางสิ่งทิ้งไว้แล้วหายออกไปทางหน้าต่าง นางรีบวิ่งตามไปชะงักหน้าประตู แต่กลับไม่เห็นใครแล้ว นี่สินะคนเป็นนรยุทธ์ หากนางทำได้บ้างคงดีไม่น้อย ร่างบางเดินกลับเข้ามาดูของที่เขาวางทิ้งไว้ ไม่ใช่เงินทองของมีค่าอะไร แต่เป็นป้ายไม้ผ่านทาง! มันคือป้ายไม้สำหรับผ่านเข้าออกห้องสมุนไพรของสำนักหมอหลวง! ของที่มีค่ายิ่งกว่าทองทั้งหีบ เหตุใดเขาจึงมีสิ่งนี้ได้...

อีกด้านหนึ่ง

ร่างสูงงายืนอยู่บนหลังคาเรือน แอบมองคนด้านในที่มองป้ายไม้ในมือตาเป็นประกาย ดูเหมือนนางจะถูกใจสิ่งที่เขาให้ไม่น้อย คิดไม่ผิดจริงๆ ที่ให้ของสิ่งนั้นแก่นาง คຸ້ມคຸ້ມกับการทำงานอย่างหนักเพื่อขอของสิ่งนั้นมาจากผู้เป็นเจ้าของเหินหาว

“เพิ่งรู้ว่าท่านเป็นพวกถ้ามอง” คนข้างกายเอ่ยกระທบกระທบยามมองนายของตนแอบดูหญิงสาวอยู่ ถึงกับแอบเอาแผ่นกระเบื้องหลังคาออกเพื่อ

มองเลยทีเดียวนะ ชายหนุ่มหันไปมองตามเสียง ก็พบว่าเป็นคนติดตามของเขานั่นเอง ไม่คิดเลยว่าตนเองจะมองสตรีนางนั้นเพลินจนไม่ระวังตัวขนาดนี้ โชคดีที่เป็นคนของเขา หากเป็นคนของศัตรูเขาคงไม่มีชีวิตอยู่ตรงนี้แล้ว

“เจ้าว่านางแปลกหรือไม่”

“ก็... ไม่เหมือนใครขอรับ” อีกฝ่ายตอบอย่างไม่ต้องคิด

นางไม่เหมือนใครแน่นอน แค่ว่าเรื่องเป็นไปก็แตกต่างแล้ว แต่เรื่องนั้นเขาคงไม่สามารถนำมาตัดสินคนได้ จะตัดสินคนจากภายนอกคงไม่ยุติธรรมสำหรับนาง นางแตกต่างก็เพราะความใฝ่รู้ของตัวเอง

“นางคือนักกระเรียนในฝูงไก่ คือหงส์ในฝูงกาโดยแท้...”

สอง

คนไร้ประโยชน์ปกป้องคนไร้ประโยชน์

เวลาผ่านไปหลายชั่วยามตั้งแต่ชายผู้นั้นกลับออกไป เลื่อนเตี้ยชิงใช้ เวลาไปกับการครุ่นคิดอยู่บนเตียงนอนเล็กๆ ของตน ดูเหมือนนางจะตกผลึก ความคิดบางอย่างได้แล้ว นางจะแต่งงานกับมู่หยางเงิน! ในเมื่ออีกฝ่ายเป็น เพียงเด็กกอมมือในร่างผู้ใหญ่ เช่นนั้นแต่งงานกับเขาไปเขาก็คงทำอะไรนางไม่ได้ อย่างมากก็คอยเกาะเกาะ แต่คงไม่ได้สร้างความรำคาญอะไรนัก ได้ยินว่าเขา อยู่ในวัง เช่นนั้นนางคงได้เข้าวังไปด้วย นี่เป็นโอกาสที่ดีที่นางจะได้เข้าห้อง สมุนไพรของสำนักหมอหลวงโดยไม่ต้องกลัวผิดสังเกต จะได้มีโอกาสใช้ป้าย ไม้ที่ได้มาด้วย หากเป็นที่นั้น ไม่ว่าต้องการสมุนไพรอะไร ยาชนิดไหน สำนัก หมอหลวงก็มีทั้งนั้น มันคือกรูสมบัติดีๆ นี่เอง

ก็อก ก็อก

“คุณหนู... คุณหนูเจ้าคะ”

เสียงเรียกด้านนอกทำให้คนบนเตียงจำต้องลุกขึ้นทั้งที่ยังไม่ได้นอน ทั้งคืน เลื่อนเตี้ยชิงเปิดประตูออกไปเพื่อให้อีกฝ่ายเข้ามาช่วยนางล้างหน้าล้างตา ผลัดเปลี่ยนชุดใหม่ เมื่อคืนกว่านางจะอาบน้ำผลัดผ้าก็ตึกมากแล้ว นับว่าโชค ยังดีที่ชายผู้นั้นเข้ามาตอนที่นางยังสวมอาภรณ์ครบทุกชิ้น หากเขามาช้ากว่านั้น

อีกนิด ดึกกว่านั้นอีกสักหน่อย ก็คงได้เห็นนางอยู่ในชุดผ้าบางเบาแทบจะทะลุไปถึงไหนต่อไหน

“คุณหนู คุณชายม่่ารอพบเจ้าค่ะ” หญิงสาวเอ่ยบอกเมื่อช่วยรวบรวมยวสาวสวยขึ้นสูงเสรีง เส้นเตี้ยซิงซงก็มือที่กำลังจะถอดชุดของตนออก มู่หยางเงิน? เขามาทำอะไรตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเช่นนี้ ใครกันพาเขามา คงไม่ใช่เพราะเรื่องหมั้นหมายนั่นหรอกนะ

ร่างบางถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง ไม่ว่าจะมาด้วยเรื่องใดนางก็ต้องตั้งรับให้ได้ เรื่องหมั้นเรื่องแต่งงานปล่อยให้ไปตามความต้องการของพวกเขาผู้ใหญ่ ส่วนแม่พารากสกุลมู่นางคงต้องหาวิธีกราบเอาไว้แต่เนิ่นๆ โดยเฉพาะกับเรื่องยาสมุนไพรมิเช่นนั้นเดียวเปลอหยิบจับอะไรลุ่มลุ่มห่าขึ้นมาจะอันตราย อีกอย่าง... นางกลัวเขาเอายาลูกกลอนไปกินเพราะคิดว่าเป็นลูกอมด้วย กินผิดกินถูกเดี๋ยวก็ได้ไปเที่ยวเล่นที่แดนเซียนเอา นางไม่อยากจะใครตายโดยไม่เจตนา

ที่โต๊ะอาหาร

เส้นเตี้ยซิงทำอาหารเสร็จก็เดินไปนั่งลงข้างกายบิดา ตรงข้ามนางเป็นมู่หยางเงินที่กำลังส่งยิ้มไร้เดียงสามาให้ อยากู้กันว่าใครพาเขามาแต่เช้าเช่นนี้

“พี่สาวคนงาม ข้ามารบกวนท่านหรือไม่” คนถามตั้งคำถามกระแทกใจคนตอบจนเส้นเตี้ยซิงอึ้ง อึ้งเพราะไม่คิดว่าเด็กในคราบผู้ใหญ่นี้จะกล้าถามคำถามเช่นนี้ออกมา คิดดูเถิดว่าขนาดได้ทำเส้นเองยังเกือบจะล้าลักซา ร่างสูงมองสบตางนางปริบๆ จะว่าไปจวนนี้เป็นอย่างไร ผ่ามานสำหรับใช้กินไปอยู่ที่ใดหมด ปกติแล้วหากมีบุรุษหนึ่งอยู่จะต้องมีมานบางๆ มาปิดบังร่างของสตรีเอาไว้ ไม่เปิดเผยใบหน้าแก่เพศตรงข้าม จะว่าไปนางก็ไม่เห็นมาตั้งแต่คราวคุณชายซุมมาหาเส้นหลั่นเหลียน หรือว่าใครเอาผ้านั้นไปเผาแล้ว

“พี่สาวคนงาม... ท่านรำคาญข้าหรือ” คนถามถามย้ำเมื่อนางยังนิ่งเฉย เส้นเตี้ยซิงกะพริบตาถี่ๆ ไล่เรียงความคิดอีกครั้งก่อนจะส่ายหน้าซ้ำๆ ตอบ

กลับไป เพียงเท่านั้นก็สามารถเรียกรอยยิ้มสดใสของชายหนุ่มได้ ดูเหมือน
ผู้หญิงเงินจะไม่รู้ตัวเลยว่าต่อให้รำคาญแทบตายอย่างไรนางก็ไม่สามารถ
พยักหน้าตอบรับได้อยู่ดี ใครจะไปหักหน้าแขกเช่นนั้นกัน

“ฮือ... ข้าตกใจหมดเลย นึกว่าเพลอสร้างความรำคาญให้ท่านเสียแล้ว”
ผู้หญิงเงินถอนหายใจเอือกใหญ่ มือหนาตบลงบนแผ่นอกราวกับโล่งอก
โล่งใจหนักหนาที่นางไม่รำคาญกัน

ใส่ชื่อเกินไปแล้วผู้หญิงเงิน ไม่รู้จักเก็บอารมณ์บ้างเลย หากแต่งกัน
จริงนางคงต้องสอนอะไรให้เขาอีกมาก แต่จะสอนอย่างไรนี่คือปัญหา นาง
พูดไม่ได้ และเขาก็คงอ่านหนังสือไม่ออก หรือว่าจะอ่านออก หากสมองของ
เขาหยุดอยู่ที่สิบขวบปีก็น่าจะอ่านเขียนได้ไม่ใช้หรือ

ทางด้านผู้หญิงเงินนั้นเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีท่าที่รำคาญจริงๆ ร่าง
สูงก็รีบส่งยิ้มไปให้พร้อมกับแววตาหวานเชื่อม เขาทำหน้าที่ใจเหมือนกับตอน
ที่นางให้ขนม เหมือนตอนนั้นไม่มีผิด ดวงตาของเขาเปล่งประกายอย่างที่นาง
ไม่เคยเห็นจากที่ใด ‘เสี้ยวเทียนสี⁸’ นางแอบเรียกเขาเช่นนี้ในใจ ผู้หญิงเงิน
ช่างเหมาะกับการนี้มากจริงๆ ฮึๆ เจ้าเด็กติดของหวาน

“พี่สาวคนงาม รอยยิ้มของท่านงามมากจริงๆ” เมื่อถูกเอ่ยปากชมอย่าง
ตรงไปตรงมาหรือเล่นตลกขิงจะไม่รู้สึกเขินอาย นางบอกแล้วว่าอย่างไรว่า
ผู้หญิงเงินผู้นี้มีใบหน้าหล่อเหลา พอเขาเอ่ยชมด้วยท่าที่ใสซื่อจริงใจก็ทำเอา
นางไปไม่เป็น โทมัจจนอายุใกล้จะยี่สิบ ยังไม่เคยมีบุรุษชมนางเช่นเขา ร่างบาง
ริบตักอาหารเข้าปาก ดีจริงที่นางเป็นใบ้ หากนางพูดได้คงไม่รู้จะตอบกลับเขา
ไปว่าอย่างไร เสี้ยวเทียนสีสมชื่อ กินหวานแล้วยังปากหวานอีก นางอดคิด
ไม่ได้ว่าหากเขายังปากติดอยู่จะกลายเป็นบุรุษที่เปี่ยมเสน่ห์เพียงใด

มืออาหารจบลงอย่างรวดเร็วเมื่อมือบางตักเอาๆ ไม่เว้นช่องให้ใครชวน

⁸ เสี้ยวเทียน (甜食) แปลว่า ของหวาน หรือใช้กับบริบทของประโยคที่ว่า 他喜欢吃甜食 ที่
แปลว่า ‘เขาติดของหวาน’

สนทนาอีก ร่างสูงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกินอาหารที่นางทำหมดเกลี้ยง ของหวาน
ชิ้นนี้เขาก็กินเข้าไปตั้งสองถ้วย ท້องยั้งฟุงกระสอบจริงๆ กินขนาดนี้นางกลัว
เขาจะอ้วนพีเข้าสักวัน

“พี่สาวคนงาม ท่านจะไปทีใดหรือ” มู่หยางเงินเดินตามนางต้อยๆ เขา
ลุกขึ้นเดินตามตั้งแต่ตอนนางเดินไปส่งบิดาขึ้นรถม้าที่หน้าจวน ตามยิ่งกว่า
ลูกเบ็ดเดินตามแม่เบ็ดเสียอีก แล้วประโยคที่เอ่ยถามนั้นเขาคงลืมไปกระมังว่า
นางเป็นใบ้! จะตอบอะไรเขาได้เล่า กว่าจะได้คำตอบก็คงเป็นตอนพากันเดิน
มาถึงสวนสมุนไพรมะ เลินเตี้ยซึ่งจัดการยึดตำราที่นางเป็นผู้เขียนเองใส่มือของ
เขา นางชี้ลงไปทีตัวอักษรเป็นเชิงถามว่าเขาอ่านออกหรือไม่ ร่างสูงรีบพยักหน้า
หงิกๆ รับตำราไปไว้ในมือ

“ให้ข้าอ่านหรือ ได้ๆ ข้าจะอ่านให้ท่านฟัง” ชายหนุ่มเริ่มต้นอ่านตำรา
โอสถด้วยเสียงดังกังวาน นางเดินไปเก็บสมุนไพรมะเขาก็เดินตาม ยิ่งดีที่เขารู้จัก
หลบหลีกต้นไม้เล็กๆ ที่นางเพิ่งเพาะเมล็ด เพราะหากเขากล้าเหยียบต้นไม้
อันล้ำค่าของนางแม้แต่ต้นเดียว นางจะจัดการไล่ตะเพิดเขาออกจากสวนทันที

“เอ... อู่วေးจื้อ อู่วေးจื้อที่พี่สาวให้ข้าวันก่อนก็เป็นสมุนไพรมะหรือ”

“อือ”

“เช่นนั้นข้าก็กินของล้ำค่าของพี่สาวคนงามเข้าไปนะสิ ฮือ... ข้าไม่รู้ ข้า
ขอภัยด้วย”

“อือ”

“อย่างนี้สนทนาลำบากจริง... พี่สาว เดี่ยวข้ามานะ” คนตัวสูงรีบวิ่งออก
ไป เลินเตี้ยซึ่งขมวดคิ้วมองตามแผ่นหลังกว้างที่ค่อยๆ ลับหายไปจากสวน
ก่อนจะหันกลับมาเก็บสมุนไพรมะตรงหน้าต่อ เขาคงไม่สนใจจนข้าวของพังหรือก
จำได้ว่าเขากลายเป็นคนสติไม่สมประกอบ ความคิดความอ่านหยุดอยู่ที่อายุ
สิบขวบปี สิบขวบคงพอรู้เรื่องอยู่บ้าง... ใช่หรือไม่

ปล่อยให้นางกังวลใจอยู่ไม่นานนักก็มีเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา มู่หยางเงิน
กลับมาพร้อมของบางอย่างในมือและกระดาษ

“พี่สาว ท่านเอาโน้ไว้เขียนนะ” เขาส่งกระดาษมาให้ ของอีกชิ้นนางรับมา พลิกดูอย่างสนใจ พบว่าเป็นถ่านที่ผ่านการเหลาเป็นแท่ง ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้า สีขาวสะอาด พันด้วยเชือกเส้นเล็กคล้ายฟูกัน... เขาคงเอามาให้นางใช้เขียน นางเคยลองทำแล้วก็เขียนติดดี เพียงแต่ไม่รู้จะใช้เขียนสนทนากับใครก็เลย ไม่ทำอีก เขารู้ได้อย่างไรว่านางเขียนหนังสือเป็น คนอ่านออกก็เชื่อว่าเขียนได้

‘เอาเถิด ไหนๆ ก็ทำมาให้แล้ว... เดี่ยวค่อยเอาขนมให้กินเป็นการ ตอบแทนแล้วกัน’

เส้นเตี้ยซิงเพชรอยยิ้ม ก้มลงเขียนคำว่าขอบคุณให้เขานบกระดาษ แผ่นแรก ในเมื่อสามารถสนทนากันผ่านตัวอักษรได้นางก็เบาใจ ชีวิตหลัง แต่งงานคงพอจะทำความเข้าใจและตกลงเรื่องต่างๆ กับเขาได้ ร่างเล็กมัวแต่ ครุ่นคิดและก้มหน้าก้มตาเขียน ไม่ได้ระวังเลยว่ากิ้งตัวพลับที่อยู่ด้านข้างนั้น กำลังจะหักลงมา

ตุ๊บ!

เสียงของหนักหล่นกระแทกพื้นดังไปทั่วบริเวณ ไม่ใช่เพียงกิ้งไม้ที่หล่น ลงมา ตัวคนก็เช่นกัน ตอนมุ่งหยางเฉินได้ยินเสียงกิ้งพลับ เขาก็รีบคว้าเรียว แขนเล็กของคนที่เรียกจนติดปากว่าพี่สาวคนสวย ออกแรงดึงรั้งอีกฝ่ายจน ล้มลงไปทั้งคู่ กลายเป็นว่ากิ้งไม้หล่นเฉียดศีรษะของเส้นเตี้ยซิงไปแค่มกึ่งคืบ!

“อีก” ร่างสูงส่งเสียงในลำคอ นางเงยหน้ามอง ก็พบว่าน้ำตาของอีกฝ่าย เริ่มคลอเบา ริมฝีปากเบะคว่ำลง และ...

“ฮึก ฮือๆ” เขาส่งเสียงร้องจนนางปวดหูไปหมด นางรีบลุกขึ้นยืนแล้ว ดึงเขาให้ลุกขึ้นตาม เขาเป็นว่าที่นางล้มคร่อมทับอยู่บนตัวเขาเมื่อครู่ไม่เคย เกิดขึ้น

“ฮือๆ ชะ... ข้าตกใจ ฮึก ฮือๆ” มุ่งหยางเฉินร้องบอก มือไม้ปาดน้ำตา เป็นพัลวันจนนางนึกสงสาร

คงจะตกใจมากจริงๆ ที่อยู่ๆ กิ้งไม้ก็หักลงมา ทั้งยังล้มลงไปทั้งคู่ ไม่รู้ ว่าบาดเจ็บตรงไหนบ้าง โชคดีที่เจ้าเด็กในร่างผู้ใหญ่นี้ดึงนางหลบได้ทัน ไม่

อย่างนั้นนางอาจถึงแก่ความตายได้

ทันทีที่นางตั้งเขาให้ลูกยืนนั่นเอง คล้ายกับว่าผ้าผูกผมของเขาถูกกิ่งไม้เกี่ยว ผมสีดำยาวสลวยไร้สิ่งพันนาการแผ่ขยายเต็มแผ่นหลังกว้าง เส้นตี้ยะซิงมองภาพตรงหน้าตาโตด้วยความตกตะลึง นี่เขาเป็นบุรุษแน่หรือ เหตุไฉนมาปล่อยผมเช่นนี้จึงดงามราวกับหยกสลัก ดูปลายจมูกที่เริ่มขึ้นสีแดงจากการร้องไห้หน้าสี นามันเขียวยิ่งนัก

“ฮึก พะ... พี่สาวคนงาม ท่านเจ็บหรือไม่ ข้า... ฮึก ข้าช่วยท่านหรือไม่”
 “ข้าไม่เป็นไร เจ้าละ” นางเขียนข้อความลงบนกระดาษแล้วยื่นให้เธออ่าน
 “ข้าไม่เป็นไร ตะ...แต่ตกใจมาก”

เส้นตี้ยะซิงพยักหน้ารับเบาๆ เลี้ยวเถียนสี่องคงจะตกใจมากจริงๆ นำสงสารยิ่งนัก นางไม่คิดว่าเขาจะตกใจง่ายตายถึงเพียงนี้ หากเป็นคนในครอบครัวเดียวกันนางคงอดปlobberเขาไปแล้ว แต่นี่เขาเป็นเพียงว่าที่คู่หมั้นจะอดปlobberนางก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจแปลกๆ

“ข้าจะเอาขนมมาให้ เจ้ารีบแล้วตามข้าไปนั่งก่อน”

“จริงหรือ ข้าจะไป แต่ต้องเอาขนมให้ข้าเยอะๆ นะ ข้าขอเยอะๆ”

“ฮึๆ อ้อ” เส้นตี้ยะซิงรีบคว้ามืออีกฝ่ายให้เดินตาม นางพาเขามานั่งอยู่ด้านในเรือน จากนั้นจัดแจงให้เขานั่งนิ่งๆ เพื่อที่นางจะได้รวบรวมให้เขาใหม่ ซีนปล่อยไว้คงไม่ดีแน่ บุรุษที่สยายผมเต็มแผ่นหลังเช่นนี้นะ... ใครมาเห็นจะเข้าใจผิดได้ง่ายๆ จะปล่อยผมก็ต้องปล่อยต่อหน้าคู่ชีวิตสิ!

“นั่งนิ่งไว้ จะมัดผมให้”

“มัดผมหรือ ข้าปล่อยก็ได้ พี่สาวไม่ต้องลำบาก”

“ต้องมัด ถ้าเจ้าคือข้าจะส่งกลับจวน”

“ไม่กลับ! พี่สาวคนงามรีบมัดเดี๋ยวนี้ ข้าร้อนยิ่งนัก ท่านรีบมัดเถิด”

เม่าทหารกริบกลับคำพูดทันที

เส้นตี้ยะซิงส่ายหน้าให้แก่ความน่าเอ็นดูของอีกฝ่าย นางหยิบผ้าขาวขึ้นมาพาดไว้ที่ไหล่ มือเล็กๆ เก็บรวบรวมให้เขา ตรงนี้ไม่มีหิวเสียดด้วย ใช้มือสอง

ไปก่อนแล้วกัน

ร่างสูงที่หนึ่งนั่งตามคำสั่งของอีกฝ่ายเผยรอยยิ้มออกมา เขากำลังมองเข้าไปในคั่นห้องซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล พี่สาวคนงามกำลังตั้งอกตั้งใจมัดผมให้เขา เขาชอบ ถ้าให้นางมัดให้เช่นนี้ทุกวันนางจะรำคาญหรือไม่ แต่เขาอยากให้นางเป็นคนมัดให้นี่นา

มู่หยางเงินยังคงมองคั่นห้องอยู่เช่นนั้น มองผ้าสีขาวในมือของนางที่มัดลงมาบนผมของเขาเป็นรูปทูกระต่าย ฝีมือการเก็บเส้นผมของนางถือว่าใช้ได้ ไม่ได้มัดแน่นจนเจ็บ และไม่ได้มัดหลวมจนหลุด เขาชอบให้นางรวบผมให้เขาเช่นนี้ ตัดสินใจแล้วว่าคราวหลังเขาจะปล่อยผมมาแล้วให้นางมัดให้!

“พี่สาวคนงาม ท่านเก่งที่สุดเลย”

เส้นเตี้ยซิงแอบอมยิ้ม เจ้าเสี่ยวเถียนสือปากหวานใส่นางอีกแล้ว จะว่าไปเส้นผมของเขาก็นุ่มสลวยเหมือนผมสตรี มีกลิ่นหอมราวกับว่าด้วยกำยาน แต่เขาเป็นบุรุษ จะพิถีพิถันขนาดนั้นเชียวหรือ หรือเป็นเพราะอยู่ในวังหลวง จึงได้รับการดูแลอย่างดีในทุกเรื่อง คงจะเป็นเช่นนั้น

“พวกเจ้าทำอะไรกัน!” เสียงแหลมเล็กดังขึ้น ทำให้ร่างบางต้องหยุดความสงสัยทุกอย่างไว้เพียงเท่านั้น นางปล่อยมือจากผมของเขาแล้วหันไปมองใบหน้าของน้องสาวต่างมารดา

แค่คนมัดผมให้กันไม่รู้จะเอะอะเสียงดังไปทำไม

“พวกเจ้าสองคนไม่อายุฟ้าอายุดินบ้างเลยหรือ เป็นสตรีแต่กลับตะต้องเนื้อตัวบุรุษที่ไม่ใช่สามี ข้าจะฟ้องท่านแม่!”

“พี่สาวคนงาม สตรีนางนี้พูดพาลัม เอ่อ... ใช้คำว่าอะไรนะ บ่น? ออ... นึกไม่ออก เขาเป็นว่าสตรีนางนี้พูดถึงอะไรหรือ” มู่หยางเงินเอ่ยถามด้วยความใสซื่อ แต่ความใสซื่อของเขานั้นกลับอยู่ผิดที่ผิดเวลา โทนจะถ้อยคำที่เขาพูดออกมานั้นอีก เส้นหลันเหลียนคงยังไม่พอใจเข้าไปใหญ่

“คนสติไม่ตืออย่างเจ้าจะไปเข้าใจอะไร ฮี! เตรียมตัวไว้เถอะเส้นเตี้ยซิงวันนี้เจ้าไม่รอดแน่”

“ทำไมต้องไม่รอด พี่สาวคนงาม สตรีนางนี้หน้าตาก็น่ารังเกียจ งาม
สู้ท่านก็ไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าจิตใจยังน่าเกลียดน่ากลัวถึงเพียงนี้”

“เจ้า!” เส้นหลั่นเหลียนชี้หน้าชายหนุ่มด้วยความโกรธแค้น

เส้นเตี้ยซิงมองคนสองคนเถียงกันไปเถียงกันมา และดูเหมือนมุ่งหาง-
เงินจะไปยั่วโมโหของอีกฝ่ายเข้าให้แล้ว เรื่องนี้คงไม่จบง่ายๆ แน่

“เป็นแค่คนสติไม่ดีแท้ๆ ถือสิทึ่อะไรมาว่าข้า!”

“พี่สาวคนงาม สตรีนางนี้เสียสติไปแล้ว ท่านพ่อสอนว่าไม่ควรพูดจา
เสียงดัง มันเป็นการเสียมารยาท แต่พี่สาวคนงาม ท่านดูนางสิ ตะโกน
โหวกเหวก ทั้งยังทำหน้าตาบิดเบี้ยว อับลักษณ์ยิ่งนัก”

กรี๊ดๆ!

สิ้นเสียงกรี๊ดร้องของเส้นหลั่นเหลียน ฝ่ามือขาวของนางก็เงือขึ้นแล้ว
พาดลงมาอย่างแรง เป้าหมายของเส้นหลั่นเหลียนคือมุ่งหางเงิน ที่กล้าพูดจา
เช่นนั้นออกมา นางไม่ได้โง่มขนาดจะไม่รู้ว่ากำลังถูกหลอกตา นางรับไม่ได้ที่
อีกฝ่ายเรียกพี่สาวต่างมารดาอย่างเส้นเตี้ยซิงว่าพี่สาวคนงาม แต่กลับเรียกนาง
ว่าสตรีอับลักษณ์ มุ่งหางเงินคิดว่าตนเองเป็นใคร!

เผียะ!

“พี่สาว!” ร่างสูงร้องเสียงหลงเมื่อคนถูกฝ่ามือนั้นตบกลับไม่ใช่ตนเอง
เป็นเส้นเตี้ยซิงที่เข้ามาขวางเอาไว้ นางต้องมาเจ็บตัวเพราะเขาแท้ๆ เห็นว่าที่
คู่หมั้นต้องมาเจ็บตัวเช่นนี้มุ่งหางเงินก็น้ำตาคลอ คนที่ควรจะเจ็บคือเขาไม่ใช่
นาง เขาจะทำเช่นไรดี หรือจะฆ่าเส้นหลั่นเหลียนนี้ให้ตายชดใช้ความผิดไปเสีย

ในขณะที่ฝ่ายชายทำหน้าที่ราวกับจะร้องให้ เส้นเตี้ยซิงก็ยกมืออันสั้นเทา
ขึ้นกุมไบหน้าตนเอง นางไม่คิดว่ากับคนนอกห้องสาวนางก็ไม่ละเว้น ทำร้าย
คนไม่มีทางสู้ มุ่งหางเงินแค่พูดไปตามประสา เขาไม่ได้ผิดอะไรสักนิด สตรี
อย่างเส้นหลั่นเหลียนนั้นน่าเกลียดเหมือนอย่างมุ่งหางเงินพูดไม่มีผิด

“พี่สาว ท่านเจ็บหรือไม่ เจ้าคนอับลักษณ์ กล้าทำว่าที่คู่หมั้นของข้า!”

ตุ้บ!

เพียงแค่ว่าออกแรงผลักอีกฝ่าย ร่างอันบอบบางของเส้นหลังเหลียนก็กระเด็นออกไปหลายสิบก้าว แผ่นหลังและศีรษะกระแทกกับเสาจนล้มลงไปนอนจุกอยู่บนพื้น ไม่มีใครคาดคิดว่าชายหนุ่มจะทำเช่นนี้ ไม่มีใครคิดว่าคนไร้ประโยชน์อย่างมู่หยางเงินจะกล้าทำร้ายเส้นหลังเหลียน คนที่เป็นเสมือนองค์หญิงแห่งจวนสกุลเส้น คนที่แม่แต่เส้นเดียวซึ่งยังไม่กล้ามีเรื่องมีราวด้วยหญิงสาวพยายามลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก อวัยวะภายในได้รับบาดเจ็บจนเผยความเจ็บปวดออกมาทางสีหน้า เลือดสีแดงไหลออกจากมุมปากบางสภาพเช่นนี้ทำเอาคนเป็นแม่อย่างชู่ยลันฟางแทบจะกรี๊ดร้องเมื่อมาเห็นเข้า

“พวกเจ้าสองคนทำอะไรหลังเออร์ของข้า!” เสียงแหบแห้งอย่างคนมีอายุตวาดกร้าวอย่างน่ากลัว เส้นเดียวซึ่งเองก็ทำหน้าที่ไม่ถูก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านางแอบสะใจที่อีกฝ่ายโดนตีเสียบ้าง อีกใจก็กังวลว่าเรื่องนี้จะไม่จบง่าย ๆ ชู่ยลันฟางต้องหาคคนมารับผิดชอบแน่

“ใครใช้ให้สตรีจิตใจอัปลักษณ์นี้มาตบว่าที่คู่หมั้นของข้าเล่า! พี่สาวคนงามต้องเจ็บตัวเพราะถูกนางทำร้าย นางโดนเท่านั้นยังไม่พอ!”

มือหนักกำอยู่ข้างลำตัว มู่หยางเงินตะโกนเถียงจนคอขึ้นเอ็น ตะโกนในแบบที่เขาเพิ่งต่อว่าอีกฝ่ายไปว่าการเสียงดังนั้นเสียมารยาท ท่าทางของเขาเหมือนเด็กที่กำลังเถียงผู้ใหญ่อย่างเขาเป็นเอาตาย เส้นเดียวซึ่งรีบเอามือจับแขนข้างหนึ่งของเขา เมื่ออีกฝ่ายยอมละสายตาทันที นางก็ส่ายหน้าซ้าๆ บอกกลางๆ ว่านางไม่อยากจะกล่าวเรื่อง ไม่อยากมีปัญหาไปมากกว่านี้ ไม่ได้ยอมแพ้ เพียงแต่ไม่ต้องการต่อความยาวสาวความยืด

“อีก ทะ... ท่านแม่ ข้าเจ็บจะตายอยู่แล้ว ท่านต้องเอาคืนให้ข้า ฮึก เอาคืนให้ข้าอย่างสาสม!”

“เอาคืนอะไรของเจ้า เจ้าทำร้ายพี่สาวคนงามก่อน ข้าทำคืนก็หายกันแล้วนี่ เป็นคนผิดแท้ๆ ยังไม่สำนึก คนเช่นนี้ท่านพ่อข้าเรียกว่าคนเลวโดยสันดาน!”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะ! ถ้อยคำอะไรมาพูดจาเช่นนี้ในจวนข้า หลังเออร์ไม่ต้องกลัว แม่จะให้คนไร้ประโยชน์สองคนนี้ซัดให้เจ้าเอง” คนเป็นแม่

พวงบุตรสาวลุกขึ้น ก่อนจะส่งให้สาวใช้ช่วยพวงต่อ นางจะสะสางเรื่องนี้แทนบุตรสาวเอง

“ข้าหรือถือดี ข้าเปล่าเสียหน่อย ในฐานะที่พี่สาวคนงามเป็นคุณหนูใหญ่ เป็นว่าที่คู่หมั้นของข้า นางถูกทำร้ายต่อหน้าข้าด้วยฝีมือบุตรสาวของท่าน บุตรสาวของท่านก็ต้องรับผิดชอบ”

“คนไร้ประโยชน์เช่นเส้นตี้ยิงหรือจะมาเทียบหลันเออร์ของข้า เฮอะ! เจ้าเองก็เถิด เป็นคนไร้ประโยชน์ไม่ต่างกัน กล้าเอาตัวเองมาเปรียบกับคนมีวรยุทธ์ ช่างไม่เจียมตน”

มู่หยางเดินเสียบปากกลางทันทีเมื่ออีกฝ่ายพูดมาเช่นนี้ เขาหันไปมองคนข้างกาย พี่สาวคนงามของเขาก็หันหลังต่ำ นางคงรู้สึกไม่ดีที่ถูกพูดถึงด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ร่างสูงจับมือเล็กมากุมเอาไว้อย่างให้กำลังใจ เขาไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายนางเป็นแน่ จะสูหยินรONGหรือน้องสาวจิตใจอัปลักษณ์นั้น เขาจะทำให้ได้รู้ซึ่ง ให้พวกนางได้รู้ว่าใครอยู่ต่ำกว่าใคร

“พี่สาวคนงาม ท่านอย่าคิดมากไป ข้าต้องปกป้องท่านได้แน่”

เส้นตี้ยิงเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคำพูดนั้น เป็นครั้งแรกที่มีคนออกหน้าปกป้องนาง เสียวเถียนลือของนางดูโตขึ้นมาอีกนิด แต่นางก็อดเป็นห่วงเขาไม่ได้ ที่เขาว่าจะปกป้องนั้นนางรู้สึกดีและซึ่งใจเป็นอย่างมาก เพียงแต่สมองของมู่หยางเดินยังเป็นแค่เด็กน้อย เขาจะเอาชนะสูหยินรONGได้อย่างไร นางไม่ต้องการให้เขามาเจ็บตัวเพื่อนางหรอกนะ

“ท่านอย่ากังวลไปเลย เรื่องนี้ข้าจะบอกเสด็จพ่อฮ่องเต้ให้ทรงทราบ มีคนดูถูกและทำร้ายข้ากับว่าที่คู่หมั้นของข้า เสด็จพ่อฮ่องเต้รักข้าขนาดไหนใครๆ ก็รู้ พี่สาวคนงาม ข้าจะให้คนที่ทำร้ายท่านได้รับโทษ” ชายหนุ่มกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาหันมองคนที่ยืนอยู่ตรงข้ามอย่างสูหยินรONGกับบุตรสาวสองคนนั้นตกใจจนหน้าซีดเผือด

“ข้าปลักคนชั่วนั้นกระแทกเสายังน้อยไป ดูหมิ่นข้าหนัก ข้าจะให้เสด็จพ่อฮ่องเต้สั่งโอบย นางทำร้ายท่าน ข้าก็จะขอให้ทุบฝ่ามือข้างนั้นของนางเสีย พี่สาว

ว่าดีหรือไม่” เจ้าเลี้ยวเถียงสือหียบป้ายหยกออกมาเซ็ดทำความสะอาดเล่น
เส้นตี้ยซิงที่มองอยู่ก็นึกขมในใจ เด็กนี่ฉลาดไม่น้อย ของอย่างนี้ก็เอา
ออกมาได้ถูกเวลาจริง ป้ายหยกที่ปกติจะมีกั้นในหมู่องค์ชายและพระสนม
นางในเท่านั้น อันที่อยู่ใต้มือของเขาเป็นป้ายหยกพระราชทาน ทรงให้ช่างหยก
แกะขึ้นมาเป็นพิเศษ

“เสด็จพ่อฮ่องเต้เคยบอกข้า หากใครรังแกให้เอาป้ายหยกนี้ขึ้นมา ถ้า
คนพวกนั้นยังคิดจะรังแกข้าอีกก็ให้ไปบอก จะทรงจัดการให้ เสด็จพ่อฮ่องเต้
ใจดี พี่สาวไม่ต้องกลัว” มือหนาป้องปากคล้ายกระซิบ แต่กลับเอ่ยเสียงดัง จน
คนที่อยู่รอบๆ ยังได้ยิน สรรพนามที่เขาเรียกฮ่องเต้แห่งแคว้นว่าเสด็จพ่อ
ฮ่องเต้ครั้งแล้วครั้งเล่ายิ่งแสดงถึงความสนิทสนม สาวใช้ในจวนแทบจะพากัน
หมอบอยู่แทบเท้าด้วยกลัวพระราชอำนาจ ส่วนฮูหยินรองที่พยายามเซ็ดหน้า
ต่อไปนั้นก็มีสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าจะเอาเช่นไร ข้าขอแค่เรื่องนี้ไม่ถึงหูฝ่าบาท จะให้ข้าทำเช่นไรก็ว่า
มา” ฮูหยินพันงักตึงฟันถามออกมาในที่สุด เมื่อคิดอย่างถ้วนถี่แล้วว่าหมดทาง
เลือก คนผู้นี้ฉลาดกว่าที่นางคิด ไม่คิดเลยว่าอีกฝ่ายจะหียบป้ายหยกออกมา
และกล่าวไปถึงฮ่องเต้ เส้นหลันเหลียนเมื่อได้ยินมารดาเอ่ยเช่นนั้นก็ทรุดลง
กับพื้นด้วยความตกใจ อีกฝ่ายคงไม่ปล่อยนางไปง่ายๆ คราวนี้มีวรยุทธ์ก็ช่วย
อะไรไม่ได้แล้ว

“ค่านับว่าที่คู่มั่นซาลี ค่านับแทบเท้านางแล้วเอ่ยขออภัยนางด้วย”

เส้นตี้ยซิงมองเลี้ยวเถียงสือของนางตาโต ให้เส้นหลันเหลียนค่านับ
นาง อีกฝ่ายไม่มีทายเป็นอันขาด คักดีศรีคำคอเช่นนั้นจะมาทำตามที่มุ่งหยางเงิน
ต้องการได้อย่างไร แค้ให้เอ่ยขออภัยกันยังยากเลย นับประสาอะไรกับการ
ค่านับ ตั้งแต่เกิดจนโตเส้นหลันเหลียนไม่เคยมองว่านางเป็นพี่สาวด้วยซ้ำ

“หลันเออร์... ทำตามที่คุณชายมุ่มบอก”

“ท่านแม่!”

“แม่บอกให้เจ้าทำ!” หากไม่ทำก็คงได้เจ็บตัวมากกว่านี้ อย่งไรมุ่งหยาง-

เงินผู้นี้ก็เป็นคนโปรดของช่องเต้ ถึงตอนนั้นใครก็ช่วยบุตรสาวนางไม่ได้
ตั้งนั้นตอนนั้นก็ให้กล้ำกลืนฝืนทนอย่างไรก็จำต้องทำ

“อีก!” เลื่อนหลันเหลียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเดือดดาล ให้คำนับ
แทบทำคนไร้ประโยชน์ ช่างน่าอัปอายยิ่งนัก แค้นนี้นางจะจำเอาไว้ให้ดีทีเดียว!

ร่างบางถูกสาวใช้พยุลงมาหยุดตรงหน้าชายหญิง นางสะบัดแขนออกจาก
สาวใช้ก่อนจะคำนับเส้นเตี้ยชิงคราหนึ่ง แต่เมื่อลุกขึ้นก็ยังตัวตึงตามองด้วยความ
โกรธแค้น

“เอ๋ยขออภัยว่าที่คู่มั่นช้าด้วยลิ”

“ขออภัย”

“เจ้ากัดฟันพูดนี้ ไม่จริงใจเลย พูดจากที่ไม่ใช่เพราะ เอาใหม่!” ร่างสูง
กอดอกพ่นลมหายใจพิศพุดอย่างไม่ยินยอม ทำตัวเหมือนเด็กเอาแต่ใจจน
เส้นเตี้ยชิงนึกขำ แทบจะลืมนึกไปเลยว่าสถานการณ์ตอนนี้กำลังเคร่งเครียด
กันอยู่

“ขออภัยเจ้าค่ะ”

“อ้อ” ร่างบางรับคำด้วยเสียงในลำคอ

“ช่วยทำตามคำพูดด้วย เรื่องนี้ถือว่าจบกัน พวกเจ้า! ไปตามท่านหมอม
มา” ฮูหยินรองเข้ามาประคองบุตรสาวของตนออกไป ไม่วายจิกสายตามอง
เส้นเตี้ยชิงด้วยความโกรธแค้น ครั้งนี้นับว่านางโชคดีที่มีคนไร้ประโยชน์อย่าง
หมู่หยางเงินอยู่ด้วย ครั้งหน้านางไม่โชคดีเช่นนี้แน่!

“พี่สาว ข้าหิวแล้ว สองคนนั้นทำให้ท่านลิ้มขนมของข้าแล้วใช้หรือไม่”
ทันทีที่ทุกคนออกไปจนหมดร่างสูงก็เริ่มเบะปากงอแง

คนเก่งของนางหายไปแล้วสินะ เหลือแต่เด็กน้อยเสียวเถียนลือเสียว
อย่างนั้น เส้นเตี้ยชิงส่งยิ้มให้อีกฝ่ายก่อนจะหยิบกระดาษขึ้นมาเขียนแล้วยื่น
ให้เขาอ่าน

‘เซ่นนั้นก็กินมื้อกลางวันกันเถิด แล้วค่อยกินของหวาน ดีหรือไม่เสียว-
เถียนลือ’

“เสี่ยวเถียนลือหรือ พี่สาว ท่านว่าข้าตัดใจของหวานหรือ” มู่หยางเงินยื่นแบะปากเข้าไปใหญ่ เส้นตี้ยิ่งขี้มจนเห็นฟันขาวเรียงตัวสวยงามให้อีกฝ่ายด้วยความเอ็นดู ทั้งโล่งใจและสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

‘ถ้าอแงก็อดกิน’

“ได้! ข้ายอมก็ได้ คราวอยู่ที่ใด ข้าจะดูท่านทำอาหารด้วย”

ร่างบางพยักหน้ารับก่อนจะเดินนำร่างสูงตรงไปที่ครัว คงต้องทำของอร่อยให้กินเป็นการขอบคุณเสียแล้ว ก็วันนี้เขาช่วยนางไว้ตั้งสองครั้งสองครา บางที่เสี่ยวเถียนลือของนางอาจจะกำลังโตขึ้นแล้วก็ได้

ยามไฮ้

มู่หยางเงินกลับไปแล้วเมื่อหกชั่วโมงก่อน เจ้านั้นหอบขนมกลับไปอีกสี่ขวดโหลด้วยกัน ยังไม่นับผลไม้เชื่อมอีกหนึ่งขวดโหลที่เจ้าตัวร้องขออยากกินแบบเมื่อวันก่อน นางคิดว่าวันหนึ่งเขาคงอ้วนพินจាំแทบไม่ได้ บางทีนางอาจจะต้องปรามเขาบ้างไม่ให้กินของหวานมากเกินไป ทว่าตอนที่เกิดอุบัติเหตุแล้วล้มลงไปทับก็ไม่ได้รู้สึกท้ออีกฝ่ายอวบอ้วนแม่แต่น้อย กลับกัน ร่างกายของมู่หยางเงินแข็งแรงแทบจะเหมือนคนที่ออกกำลังกายทุกวัน เฉลอๆ อาจจะมีกล้ามเนื้อสมบูรณ์กว่าที่คิดเสียด้วย

พี่

‘หรือ? มาอีกแล้วหรือ’ สายลมวูบหนึ่งพัดเข้ามา ทำให้นางมองหาด้วยความเคยชิน ทุกครั้งที่ลมพัดกระแทกเข้ามาแรงๆ มักจะมีสาเหตุ และคนต้นเหตุก็คือชายปริศนาสองคนนั้น ไม่คนใดก็คนหนึ่ง ร่างบางมองซ้ายมองขวาก่อนจะกลับมามองตรงหน้าเช่นเดิม ร่างของบุรุษในชุดพรางตัวสีดำสนิทที่นางคุ้นตาอยู่ตรงนั้น เขาถือวิสาสะนั่งลงบนปลายเตียงนอนของนาง และดูเหมือนจะมีบางสิ่งผิดปกติไป

“ขอภัยที่มารบกวน แต่ช่วยทำแผลให้ข้าได้หรือไม่” ลิ่นคำขอนั้นเส้นตี้ยิ่งก็ลุกพรุดขึ้นจากโต๊ะอ่านตำราทันที ร่างเล็กรีบร้อนเข้าไปดูบาดแผล

ให้อีกฝ่ายจนลืมนอนไปเสียสนิท นางอยู่ในชุดนอนบางเบาสีม่วงอ่อน เผยให้เห็นสัดส่วนบางตำแหน่งชัดเจน

“อะแอม เจ้าสวมชุดคลุมก่อนเกิด” ชายหนุ่มกระแอมไอออกมาอย่างรักษาอาการ อากาบาดเจ็บนั้นก็เจ็บอยู่หรอก แต่การต้องมาเห็นนางในสภาพนี้ก็ทำเขาหัวน้ใจตนเองเหมือนกัน เขาไม่ใช่คนมีความอดทนสูงขนาดนั้น แม้แต่เขายังไม่ไว้ใจตนเอง เพราะฉะนั้นนางก็ไม่ควรไว้ใจเขาเช่นกัน

เส้นตี้ยิ่งขมวดคิ้วเรียวยาวมองคนเจ็บอย่างไม่เข้าใจกับสายตาของเขา จวบจนนิ้วชี้เรียวยาวของอีกฝ่ายชี้มาที่นางนั้นแหละจึงได้เข้าใจ สะเพร่าจริงๆ ลืมคิดไปเสียสนิทว่าอีกฝ่ายเป็นบุรุษ ทั้งยังเป็นคนแปลกหน้าด้วย กว่าจะได้เริ่มรักษาก็เสียเวลาไปอีกหนึ่งเค่อ นางสาวชุดคลุมเพิ่มอีกสองชั้นเพื่อความมั่นใจว่าจะปกปิดร่างกายได้มิดชิด หญิงสาวจัดการทำแผลใส่ยาให้เขาพร้อมทั้งต้มน้ำให้ดื่ม

ครั้งนี้ถูกคมดาบฟันเข้าที่แขนซ้ายอีกแล้ว ดีที่ไม่ซ้่ากับรอยแผลเดิมซึ่งใกล้จะหายสนิท สำหรับนาง ถูกฟันดีกว่าถูกแทง ถูกแทงนั้นต้องเสี่ยงว่าจะถูกอวัยวะสำคัญหรือไม่ อวัยวะที่บาดเจ็บนั้นอยู่ภายในร่างกาย นางคงไม่สามารถมองเห็นถ้าไม่ผ่าออกดู แต่จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร เพราะฉะนั้นการถูกของมีคมแทงที่ทำให้ภายในเกิดแผลจึงรักษาได้ยากกว่าการถูกฟันอวัยวะที่อยู่ด้านนอก

มือบางประคองตัวคนเจ็บให้นอนลงบนเตียงอย่างไม่คิดรังเกียจ ใบหน้าของเขาทั้งซีดเขียวทั้งมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นมา ดูท่าคงไม่พ้นจับไข้เพราะพิษจากบาดแผลล่งาน นางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อให้เขา เมื่ออีกฝ่ายหลับไปแล้วก็เริ่มทำการเก็บเศษผ้าเปื้อนเลือดไว้ในหม้อผ้า ทำความสะอาดไม่ให้เหลือร่องรอยใดๆ

ความจริงนางก็อยากจะทำตัวให้เขาอยู่หรอก เพียงแต่คิดว่าคงไม่เหมาะสมเท่าไรนัก ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นบุรุษ และเขาก็ดูไม่อยากจะเปิดเผยตัวตนให้นางได้รับรู้ หากนางเช็ดตัวให้เขาก็ต้องเอาผ้าที่ปิดบังใบหน้าออก ทำเช่นนั้น

อีกฝ่ายคงไม่พอใจ เขาจะตีขึ้นหรือไม่คงต้องฟังตัวมาแล้ว

เส้นตี้ยิ่งเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะอ่านตำราของตนเอง นางให้เขานอนเตียงไปแล้ว หากนางจะนอนคงต้องเป็นที่โต๊ะตัวนี้ อย่างน้อยเว้นระยะห่างจากเขาได้อีกหน่อย เพื่อความปลอดภัยและความสบายใจของตัวเอง ไบหน้าหวานค่อยๆ พุบหน้าลงบนแขนของตนแล้วเข้าสู่ห้วงนิทราไปอย่างรวดเร็ว ในคำาคินนี้เป็นคินแรกที่นางมีสหายนอนในห้องเดียวกัน หากนางจะสังเกตผ้าสีขาวที่ผูกเป็นทูลระต่ายอยู่บนเส้นผมของอีกฝ่ายสักกิด นางคงได้รับรู้ว่าคนที่จะร่วมหลับไหลไปกับนางในทุกคำาคินนับจากนี้ แท้จริงก็อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล ห่างกันเพียงแค่อีโต๊ะหนึ่งตัว และแผ่นไม้กระดานบนพื้นแค่นี้ก็แผ่กันเท่านั้น

ยามอื่น

ร่างสูงค่อยๆ รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาท่ามกลางความมืดของห้องนอนสตรีนามว่าเส้นตี้ยิ่ง ผลของเขาดีขึ้นเล็กน้อย ไม่ปวดเหมือนตอนมาถึงที่นี่ไม่กี่ชั่วโมงก่อน แสงสลัวจากตะเกียงที่ตั้งอยู่ช่วยให้มองเห็นร่างเล็กที่พับหลับอยู่บนโต๊ะไม้ไกลจากเตียงหลังนี้

มุ่งหางเงินเดินตรงไปยังโต๊ะไม้ตัวนั้น อุ้มร่างของนางขึ้นไว้ในอ้อมแขนจะปล่อยให้คนงามต้องลำบากนอนอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร นางคงไม่สบายตัวอาจจะปวดเมื่อยหรือเคล็ดขัดยอกได้ เขาพานางกลับมาอนบนเตียงนุ่มอย่าง ที่ควรจะเป็น ห่มผ้าให้นางเพื่อเพิ่มความอบอุ่น ดวงตาคู่มองดมองร่างบางที่อยู๋ในห้วงนิทรา นางช่างแตกต่างจากสตรีที่เขาเคยพบเจอ นางจิตใจดี เต็มเปี่ยมไปด้วยความกระหายใคร่รู้ นางไม่เคยดูถูกใครแม้ว่าคนผู้นั้นจะสติไม่ดี

มือหนายื่นไปเกลี่ยปอยผมที่ปรกหน้าของนางออกอย่างเบามือ นางดวงตามดั่งที่เขาเรียกขาน กับสตรีที่ดีพร้อมถึงเพียงนี้ ต่อให้นางไม่มีวรยุทธ์แล้วอย่างไร เรื่องเพียงแค่นั้นนะหรือจะมาลดทอนคุณค่าของนางได้ จิตใจดีงามของนางต่างหากที่ทำให้เขายิ่งรู้สึกอยากจะคอยอยู่ใกล้ชิดนาง และความรู้สึกนั้นก็ดูจะมากขึ้นในทุกครั้งที่ได้พบกัน

“อ้อ” คนบนเตียงส่งเสียงครางในลำคอแผ่วเบาเมื่อรู้สึกว่ามันกำลังถูกรบกวน มือบางปิดป้ายเพื่อไล่เจ้าแมลงนำรำคาญที่กำลังไต่ไปมาบนแก้ม แมลงที่นางไม่อาจรู้ได้เลยว่าแท้จริงคือนิ้วมือของคน

“หึๆ” มุ่หยางเงินตัดใจลุกออกมาจากเตียงของนางในที่สุด เขาต้องกลับแล้ว ป่านนี้คนของเขาคงเป็นห่วงแน่ ตอนแยกกันอีกฝ่ายเห็นแล้วว่าเขาบาดเจ็บ และเขาก็ไม่ได้กลับไปที่จวน ไม่ได้บอกใครว่าจะมาที่นี่ ไม่ได้บอกว่าตอนนี้เขามีหมอยาส่วนตัวที่จะคอยตรวจรักษาเขาไปชั่วชีวิต ร่างสูงมอกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งอย่างเสียตาย เอาไว้เขาจะเอาสมุนไพรหายากมาให้นาง วันหลัง นางต้องชอบแน่ เขามั่นใจ ที่ทำไปไม่ใช่คิดว่าคิดจะเอาสิ่งของมาล่อ เขาแค่อยากเห็นรอยยิ้มสดใสของนางเท่านั้น

พรีบ!

เสียงฝ่าม่านโบกสะบัดตามแรงลม เพียงชั่วอึดใจเงาสีดำก็แหวกหายไปราวกับไม่เคยอยู่ในห้องนี้มาก่อน

ยังมีเรื่องสำคัญให้ต้องสะสาง ยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องเตรียมเอาไว้ เรื่องสำคัญและคนสำคัญที่เขาต้องไปพาด้วมาให้ได้

ยามเงิน⁹

“คุณหนู! คุณหนูเจ้าคะ!” สาวใช้คนสนิทตะโกนเรียกนายของตนเสียงดังลั่น

เส้นเตียงซึ่งกำลังเก็บสมุนไพรใส่ตะกร้าชะงักมือลงในทันทีที่หันไปมองคนที่กำลังวิ่งมาหานางอย่างรีบร้อน ยามสายเช่นนี้มีอะไรให้รีบร้อนกัน ท่านพ่อก็ไม่ได้เข้าวังเสียหน่อย เวลาเช่นนี้เป็นเวลาพักผ่อนมิใช่หรือ นางมองเป้าผู้ที่วิ่งมาจนผมเผ้ากระเซอะกระเซิงไม่เป็นทรง

“คุณหนู รีบไปที่ห้องโถงเถิดเจ้าคะ” สาวใช้เอ่ยบอกอย่างร้อนรน นาง

⁹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

ได้รับคำสั่งจากใต้เท้าเสียนให้มาตามคุณหนูไปพบที่ห้องโถง ที่นั่นมีแขกคนสำคัญรออยู่ ใต้เท้ามุ่งกับบุตรชายมารอเจรจาเรื่องวันหมั้นวันแต่งงานแล้ว

“อ้อ” ร่างบางตอบรับก่อนจะยอมเดินตามออกมา จัดการล้างไม้ล้างมือ เปลี่ยนรองเท้าใหม่ เพราะคู่ที่สวมอยู่นั้นเปียกดินไปหมดแล้ว หากเข้าไปทั้งอย่างนี้คงไม่เหมาะสมเท่าไร

ที่ห้องโถง

“พี่สาวคนงาม!” ทันทีที่เห็นนางอีกฝ่ายก็ตะโกนเรียกเสียงดัง คนร่างสูงวิ่งตรงเข้ามาหาแล้วคว้ามือนางไปจับโดยไม่เอ่ยขออนุญาตใดๆ ทั้งนั้น

วันนี้เพราะต้องรอดิवाทำให้เขามาหานางช้ากว่าที่ตั้งใจเอาไว้ แต่นั่นไม่สำคัญ เพราะตอนนี้เขาได้พบนางแล้ว และอีกไม่นานก็เ็นจำเป็นต้องกังวลสิ่งใดอีก เขากำลังจะได้แต่งงานกับนางแล้ว

“มาแล้วหรือ ว่าที่สะใภ้” ใต้เท้ามุ่งที่นั่งรออยู่เอ่ยทักทายด้วยรอยยิ้ม

เส้นตี้ยิ่งมองหน้าชายวัยกลางคนซึ่งดูแล้วน่าจะอายุพอๆ กันกับบิดา และคนข้างกายนางสลบกันไปมา ไปหน้าคล้ายกันอยู่ถึงเจ็ดส่วน เท่านั้นทีพอจะเดาสถานะของอีกฝ่ายได้แล้ว นางคำนับเขาหนึ่งครั้งอย่างนอบน้อม ก่อนจะถูกระคองไปนั่งข้างบิดาของตนเอง

ใต้เท้าเสียนมองมู่หยางเงินที่ตะนะเนื้อต้องตัวบุตรสาวของเขาจนเกินงาม แต่ไม่ได้บรีปากว่าอะไร เพราะคนถูกล่วงเกินนั้นเขียนตำหนิอีกฝ่ายแทนเขาแล้ว

‘ไปนั่งได้แล้ว ไม่ต้องระคอง มันดูไม่ดี เข้าใจหรือไม่’

“แต่เรากำลังจะแต่งงานกันนะ” อีกฝ่ายเถียงกลับอย่างไม่ยอมเช่นกัน

‘กำลัง แต่ยังไม่แต่ง ห้ามทำรุ่มร่าม’

“แต่ข้าอยากดูแลพี่สาวคนงามนี่นา...”

‘ดูแลห่างๆ ก็พอ ข้าไม่ใช่เด็กเหมือนเจ้า เสียวเถียนสี่’

“ถ้าเป็นความต้องการของท่านข้าก็จะทำให้” แม้หน้าตาจะไม่เห็นด้วย

แต่เขาก็ยอมถอยออกจากนาง ร่างสูงนั่งลงข้างบิดาของตนเองด้วยใบหน้า
บูดบึ้ง จนได้ทำมูหลดขำออกมาเสียงดังอย่างห้ามไม่อยู่ ในที่สุดก็พบคนที่จะ
ปราบบุตรชายของเขาได้สักที

“เอละๆ ของหมั้นและสินสอดจะเป็นไปตามที่เราตกลงกันได้ ส่วน
วันหมั้นจะจัดขึ้นในอีกสิบวัน ตกลงตามนี้ใช่หรือไม่ท่านโมทาน”

“อือ ตกลงตามนี้”

เส้นตี้ยิ่งขมองบิดาของตนที่ตอบตกลงอีกฝ่ายไปอย่างไม่มีลังเล นาง
ไม่รู้ว่าเป็นบิดากำลังคิดสิ่งใด หรือบางทีอาจไม่ได้คิดอะไร เวลาเพียงแค่วันนาง
ก็ต้องหมั้นหมายแล้ว นี่ยังไม่ทันได้เตรียมใจเลยด้วยซ้ำ แต่งงานครั้งนี้นางข้าม
ชั้นตอนไปมากทีเดียว ยังไม่ทันได้เรียนรู้นิสัยใจคอของฝั่งว่าที่สามีเลยสักนิด
การไปมาหาสู่เพื่อทาบทามก็แปลกพิลึก ปกติแล้วบุรุษต้องทำให้ฝ่ายหญิง
ประทับใจ มีของต่างๆ มามอบให้ เหมือนดั่งที่คุณชายชูทำตอนมาตามเที่ยวไล่
เที่ยวชื้อน่องสาวของนาง แต่ที่นี่ มูหยางเงินมาแต่ละทีก็กวาดของกลับไป
เต็มไม้เต็มมือไปหมด

“พี่สาวคนงาม ท่านไม่ต้องกังวล ข้าจะดูแลท่านอย่างดี ท่านต้องการ
สิ่งใดหยางเงินจะหามาให้ท่านเอง”

“อือ” นางไม่ต้องการสิ่งใด นอกจากความสงบสุขเท่านั้น แค่นี้ก็พอ
นางได้อยู่กับสิ่งที่ชอบ ได้ทำในสิ่งที่นางรัก ปล่อยให้เช่นนี้ก็พอ

“แล้วนี่สูหยินรองไปอยู่ที่ไหนเสียเล่า เจรจาเรื่องงานหมั้นทั้งนี้ ไม่เห็น
อยู่ฟัง” ได้ทำมูเอ่ยถามด้วยความสงสัย ส่วนเส้นตี้ยิ่งนั้นรู้อยู่แก่ใจดีทีเดียว
หนึ่งคืออีกฝ่ายกำลังดูแลเส้นหลานเหลียนที่บาดเจ็บบอดเจ็บภายในอยู่ สองคือสูหยิน
รองนั้นเกลียดนางอย่างกับอะไรดี ยิ่งนางได้แต่งงานออกเรือนก่อนบุตรสาว
ตัวเองยิ่งแล้วใหญ่

“หลานเออร์ล้มป่วย จึงต้องคอยดูแล”

“เป็นเช่นนี้เอง” มูฉินเงินพยักหน้ารับเมื่อได้ฟังเหตุผล แต่ลึกๆ แล้วก็
พอจะรู้สาเหตุ นางไม่ออกมาร่วมฟังก็ดีเหมือนกัน สตรีถ้อยเช่นนี้ไม่มีแต่จะ

สร้างความรำคาญใจ วาจาก็กล่าวออกมาแต่ละคำแทบทันทังไม่ได้ ปากสุนัข
ย่อมไม่อาจอกรางข้างฉันใด คนไม่ดีไม่อาจพูดสิ่งที่ดีออกจากปากได้ฉันนั้น

“ท่านพ่อ ข้าขออยู่ต่ออีกสักสองชั่วยามได้หรือไม่ขอรับ”

“ทื่อ? เจ้าคงต้องถามพี่เลี้ยงเจ้าแล้วละ” กล่าวพลางหัวเราะออกมาเบาๆ
กับใต้เท้าเหล่านั้นก็เป็นสหายกัน ไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่กับว่าที่สะใภ้สี่
กลัวจริงๆ ว่าบุตรชายเขาจะสร้างความรำคาญใจให้นางจนทนไม่ได้

“พี่สาวคนงาม” เมื่อบิดาไม่ได้คัดค้านอะไร มู่หยางเงินก็หันมาเรียกว่าที่
คู่หมั้นเสียงอ่อนเสียงหวาน เจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ หากเขาเดินไปทอดแขน
นางได้คงทำไปแล้ว

“อ้อ” เล่นเตี้ยชิงอมยิ้มแล้วตอบตกลง ทำทางเหมือนกำลังอดอ้อน
เช่นนั้นก็น่าเอ็นดูไม่น้อย เป็นอีกครั้งที่นางแอบเรียกเขาในใจว่า ‘เสี่ยวเถียนสี่อ๋อ’
ก็ดูดวงตาเป็นประกายนั่นสิ หวานหยดยิ่งกว่าของหวานอีก เหตุใดเขาจึงเป็น
บุรุษที่น่าเอ็นดูได้มากขนาดนี้

“พี่สาว ไม่รู้ว่าผลไม้हारส... อยู่ว่ายจื่อ ยังพอมีเหลือบ้างหรือไม่”

“อยู่ว่ายจื่อหรือ ที่แท้ผลไม้ที่เจ้าหอบกลับจนไปเป็นตะกร้านั้นก็มาจาก
ว่าที่สะใภ้สี่อ๋อ ฮ่าๆ” มู่เงินหัวเราะชอบใจใหญ่ เขาก็คิดอยู่ว่าทั้งผลไม้ทั้ง
ขนมหวานพวกนั้น เหตุใดบุตรชายของเขาจะต้องคะยั้นคะยอให้กินเข้าไปด้วย
ยกยอสารพัดว่าผลไม้สดใหม่รสชาติดี คงเพราะคนปลูกนั้นเอาใจใส่ดูแล ที่แท้
เจ้าของผลไม้ก็คือนาง

“ข้าไม่ได้บอกท่านพ่อหรือ พี่สาวคนงามของข้าเน่เก่งมาก มือเย็น
ปลูกอะไรก็ขึ้น ทำขนมทำอาหารก็เลิศรส ทั้งยังมีความรู้เรื่องสมุนไพรและโอสถ
ข้าชื่นชมนางยิ่งนัก” ชายหนุ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เอ่ยชมไม่ขาดปาก จะมีสะดุดหู
อยู่บ้างก็ตอนเขาเอ่ยออกมาว่า ‘พี่สาวคนงามของข้า’

เล่นเตี้ยชิงมองอีกฝ่ายอย่างใช้ความคิด นางไปเป็นของเขาตั้งแต่เมื่อใด
คนผู้นี้ที่ชอบทักท้วงไปเองจริงๆ แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้ เพราะนางเองยังเรียกเขา
ในใจบ่อยๆ ว่า ‘เสี่ยวเถียนสี่อ๋อของข้า’

“เช่นนั้นขอเข้าไปดูต้นอู๋เว่ยจื่อของเจ้าได้หรือไม่ชิงเออร์” ชายวัยกลางคนเอ่ยถามอย่างสนอกสนใจ

เส้นตี้ยิ่งพยับหน้ารับก่อนจะเชิญอีกฝ่ายไปที่สวนสมุนไพร บิดาของนางก็ตามไปเช่นกัน นานแค้นแล้วที่บิดาไม่มาที่สวนแห่งนี้ นางเองก็จำไม่ค่อยได้ รู้แค่ว่านานมากเหลือเกิน ร่างบางเดินมาหยุดอยู่หน้าทางเข้าแปลงสมุนไพร นางหันไปมองคนทั้งสามที่เดินตามมา

ใต้เท้าผู้มีหน้าที่ตื่นตาตื่นใจ มองสวนของนางราวกับอยากจะเก็บกลับไปไว้ที่จวนของตนเอง พอเป็นเช่นไรลูกก็เป็นเช่นนั้น เจ้าเสี่ยวเถียนลือของนางก็ตาวาวไม่แพ้กัน มองผลสีแดงสดตาเป็นประกาย ดูท่าผลอู๋เว่ยจื่อของนางคงจะหมดเกลี้ยงก็คราวนี้ หญิงสาวละสายตาจากแขกทั้งสองมามองบิดา ใต้เท้าเส้นยิ้มออกมา ทว่าแววดากลับเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก แต่นั่นก็เป็นเพียงแค่แวบเดียวเท่านั้น แวบเดียวที่ทำให้นางสงสัยในความผิดปกตินี้

“พี่สาวฯ ข้าขอ...”

“หึๆ” แรงกระตุกชายเสื้อทำให้นางต้องหลุดออกจากวงค์ เงยหน้ามองร่างสูงที่มองนางอยู่ก่อนแล้ว ไม่ต้องเอ่ยปากจนครบทั้งประโยคนางก็เตาออก เส้นตี้ยิ่งเดินไปหยิบตะกร้ามาส่งให้เขา มู่หยางเงินยิ้มกว้างพลางรับตะกร้าไปกอดเอาไว้

‘เจ้าเด็ดกินได้ตามใจชอบเลยนะ ทั้งอู๋เว่ยจื่อและลูกพลับ สัมกับด้วย’

“จริงหรือ! พี่สาวคนงาม น้ำใจทำนงามัก!” เขาเอ่ยชมอย่างจริงจัง ก่อนจะวิ่งไปที่ต้นพลับเป็นอันดับแรก

คนผู้นี้คงลืมไปแล้วกระมังว่าเคยเกือบถูกกึ่งไม้จากต้นพลับหล่นทับ แต่เพราะเป็นมู่หยางเงิน เพราะเป็นเสี่ยวเถียนลือจึงได้สดใสรออยู่ตลอดเวลา เช่นนี้ บางทีหลังแต่งงานไปแล้วนางอาจจะมีความสุขเพราะได้เห็นรอยยิ้ม เช่นนี้ทุกวันก็ได้

“ทั้งหมดนี้ว่าที่สะใภ้ปลูกเองหรือ”

“อ้อ ชิงเออร์ปลูกและดูแลต้นไม้พวกนี้เองทั้งหมด” เส้นไม่ทานเอ่ย

ตอบแทนบุตรสาว ท่าที่ที่ดูภาคภูมิใจและรอยยิ้มของบิดาที่นางไม่ค่อยได้เห็น ตอนนั้นมองแล้วให้รู้สึกตื่นตันทึ่งนัก แท้จริงแล้วบิดาก็ไม่ได้มองข้ามนางอย่าง ที่นางคิด เพียงแต่ไม่เคยแสดงออกผ่านทางคำพูดเท่านั้นเอง

“ท่านพ่อ! ทางนี้ล้มหวานมาก ท่านรีบมาชิมเร็วเข้า!” เสียงมู่หยางเงิน ตะโกนมาจากด้านหลังสวน ส้มที่ปลูกไว้ เพิ่งจะเก็บกินได้วันนี้พอดี เจ้าของสวนอย่างนางยังไม่ได้ชิมเลยสักผล เจ้าเสี่ยวเถียนลือจะโชคคิดเกินไปแล้ว

“บุตรชายข้าอาจจะชุกชนไปบ้าง ต้องขออภัยเจ้าด้วยนะชิงเออร์”

‘ไม่เป็นไรเลยเจ้าคะ เขาก็ว่าเริงสดใสดี’ นางเขียนตอบกลับไป

“เช่นนั้นหลุงขอตัวสักครู่ อ้อ... ขอเสียมารยาทชิมผลไม้ของเจ้าด้วย”

ร่างบางพยักหน้าให้เล็กน้อยอย่างนอบน้อมเป็นเชิงอนุญาติ ความจริงแล้วนางไม่ชอบให้ใครมารุ่นวายกับสวนของนางนักหรอก ทว่าสำหรับผู้ใหญ่ใจดีกับเด็กน้อยโตแต่ตัวอย่างมู่หยางเงินนั้นเป็นข้อยกเว้น ชีวิตนางพบคนจริงใจและทำดีกับนางไม่กี่คน แต่ไม่กี่คนที่ไม่ได้ถูกอาการผิดปกติของนาง แต่ไม่กี่คนที่ไม่ได้ถูกว่านางเป็นเพียงคนไร้ประโยชน์...

หนึ่งชั่วยามต่อมา

ใต้เท้ามู่ตัดลิ้นใจอยู่สนทนากับบิดาของนางต่ออีกหนึ่งชั่วยาม เปิดโอกาสให้เด็ก ๆ อย่างนางกับมู่หยางเงินได้ใช้เวลาอยู่ที่สวนสนุมนั้ไพรต่ออีกครู่ใหญ่ ร่างสูงอานอกเสียงตำราโอสถไปตาก็ดูว่าที่คู่หมั้นนี้อากลิบดอกไม้ออกตากแดดไป เป็นความเพลิดเพลินอย่างหนึ่งของเขาในยามนี้

แสงแดดอ่อนๆ ในช่วงสายแม้จะร้อนอยู่บ้าง แต่คนที่ก้มหน้าทำงาน กลับดูมีความสุข เห็นนางยิ้มออกเขาก็พลอยสุขใจไปด้วย คงจะดีถ้าได้มองภาพเช่นนี้ทุกวัน พอดคิดมาถึงตรงนี้ก็พบว่าเขาไม่สามารถหุบยิ้มได้เลย อีกไม่กี่วันก็ถึงงานหมั้น ถัดไปก็งานแต่ง จะว่าไปก็มีเรื่องให้ครุ่นคิดมากมาย เรื่องใหญ่มากด้วย

“พี่สาวคนงาม ข้าจะไม่ได้พบท่านตั้งเจ็ดวัน ข้าจะทำเช่นไรดี ข้าต้อง

คิดถึงท่านมากเป็นแน่” ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยเสียงเหงางอวยจนจับสังเกต
ได้

เส้นตี้ยซึ่งวางของในมือลงก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคนที่นั่งอยู่ไม่ไกล...
นั่นสินะ ไม่ได้เจอกันเจ็ดวันก่อนวัน همین ที่นี่คงเหงาน่าดู

‘พูดเช่นนั้น... คงไม่ได้คิดจะขอขมนำไปตุนเอาไว้สำหรับเจ็ดวันหรอกนะ’

“พี่สาว! ท่านว่าข้าห่วงกินหรือ” ร้างสูงเริ่มแบ่ปากอแง

เส้นตี้ยซึ่งเพียงแยมยิ้มออกมา แล้วก้มหน้าลงเขียนข้อความใน
กระดาษไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดี

‘แล้วไม่ใช่หรือ เสี่ยวเถียนลือ’

“เสี่ยวเถียนลืออีกแล้ว ท่านอยากลองกินของหวานดูบ้างหรือไม่”
มู่หยางเงินเอ่ยอย่างประชดประชัน แต่นางกลับมองว่าเป็นท่าที่ที่น่าเอ็นดู
นางคิดว่าเขาพูดไปเพราะไม่รู้ความหมาย ทว่าสำหรับเขานั้น เขาหมายความ
ตามที่พูดทุกคำ ในเมื่อเถียนลือที่นางเอ่ยเรียกนั้นมีความหมายว่าของหวาน
ยามนี้ นางก็น่าจะลองชิมของหวานถ้วยนี้ดูสักหน่อย

“ข้ามีของมาให้ท่านด้วย ตามคำสัญญา” มือหนาล้วงเอาของบางอย่าง
ออกมาจากส้าบเสื้อ ส่งให้นางเปิดออกดู ที่บอกว่าจะหาของมาแลกนั้นเขาทำ
จริงๆ เขาเอาผลไม้ของนางไป เขาก็เอาของที่นางชอบมาแลก

“หือ?!” นางคลี้ออกกระดาษออกดูของด้านในอย่างระมัดระวัง ดวงตาที่
กลมโตอยู่แล้วเบิกกว้างด้วยความดีอกดีใจเมื่อเห็นของที่ว่า เห็นคลีนี้อกับ
โสมคน สมุนไพรหายากแสนยากและราคาสูง จะซื้อที่นางยังคิดแล้วคิดอีก
นี่เขาเอามาให้นางจริงๆ หรือ ทั้งที่ราคาของมันแพงกว่าอู๋เว่ยจื่อไม่รู้กี่เท่า
เขาก็ยกให้นางจริงๆ นะหรือ

“แลกกับอู๋เว่ยจื่อและผลไม้ที่ข้าเก็บมา”

“อ้อ” นางส่งยิ้มจริงใจให้เขา เออละ ตอนนี้อารมณ์ดีอยู่แล้วยัง
อารมณ์ดีมากขึ้นไปอีก แบบนี้ทำขมนอีกสิบขวดโหลนางก็ทำให้เขาได้

‘ข้าก็มีของจะให้’

นางลุกจากเก้าอี้ไม่ที่นั่งอยู่แล้วเดินมาคว้าแขนซ้ายของเขา ร่างสูงชะงัก กึกและมีสีหน้าไม่ดีนัก นางขมวดคิ้วมองเขาอย่างไม่เข้าใจ หรือนางจะจับแรงเกินไป นางไม่ได้ออกแรงมากขนาดนั้นเสียหน่อย ก็จับแบบที่เคยจับเวลาจูงมือ เขาเดินไปไหนมาไหนในจวน หรือว่าเขาจะไม่ชอบ

“ข้าเจิบแขนข้างนี้ เมื่อวานตอนกลับจวนถูกสุนัขขวิดไล่ หกล้มจนแขนไป กระแตก ท่านจับแขนขวาแทนได้หรือไม่”

มือบางริบปล่อยออกทันที ไม่คิดว่าเขาจะบาดเจ็บอยู่ นางรีบหยิบเบี่ยง ถ่านห่อผ้าขึ้นมาเขียนข้อความแล้วส่งให้อีกฝ่ายอ่าน

‘เช่นนั้นเจ้าให้ข้าตรวจแขนดูเสียหน่อย’

“มะ...ไม่ต้องๆ ข้าให้ท่านหมอมือดีทำแผลมาแล้ว ตอนนี้ข้าอยากเห็น ของที่ท่านจะให้มากกว่า”

“อ้อ” นางเอ่ยตอบหลังจากลั้งเลอยู่พักหนึ่ง เอาไว้ถ้าเขาดูอาการแยลง ค่อยตรวจให้ก็ได้ นางคิดอยู่ว่าวันนี้ทั้งวันเขาแทบไม่ใช้แขนข้างซ้ายหยิบจับ อะไรเลย ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง

ว่าแต่ผู้หญิงเงินมีปัญญาอะไรกับสุนัขหนักหนา เหตุใดจึงชอบถูกสุนัขขวิดไล่กัดอยู่เรื่อย ครั้งแรกที่พบกันก็เพราะสุนัข ตัวก็โตยังยอมให้สุนัขขวิดไล่ อยู่อีก

เวลาต่อมา ณ ห้องครัว

“ให้ข้าหมอนี่เลยหรือ!” ผู้หญิงเงินเอ่ยถามด้วยความดีใจ แขนยาวโอบ ขวดโหลขนมมากมายเอาไว้ ทะนุถนอมยิ่งกว่าสตรีอุ้มบุตร ดูเหมือนว่านาง จะถูกใจสมุนไพรที่เขาให้จริงๆ จึงได้ให้ของตอบแทนมากมาย ทั้งที่สำหรับเขา แล้ว สมุนไพรพวกนั้นไม่ได้แพงอะไรนัก จะซื้อมากกว่านี้ให้นางก็ย่อมได้ หรือ แท้จริงแล้วมันจะแพง แต่เขาก็ว่าไม่แพงสักนิด

“อ้อ” ในขณะที่ผู้หญิงเงินกำลังเถียงอยู่กับตนเองถึงความถูกความแพงของราคาสมุนไพร เส้นเตี้ยซิงก็ยกยิ้มพร้อมครางตอบในลำคออย่าง

อารมณ์ดี นางรีบเก็บสมุนไพรรักษาห้องอย่างมิดชิด เอาไปซ่อนไว้ที่มุมหนึ่งของห้องเก็บสมุนไพรรวม ไม่ได้กลัวใครขโมย ไม่ได้หวงด้วย แต่แค่อยากเก็บให้ดีเท่านั้น

“เช่นนั้นข้าไม่เกรงใจ จะชนกลับทั้งหมดนี้แหละ”

“คุณหนูใหญ่ช่างใจกว้างเสียจริง ของมากมายก็ยกให้ผู้อื่นจนหมด” เสียงของบุคคลที่สามดังขึ้นหน้าห้องครัว ก่อนจะปรากฏร่างสาวใช้คนสนิทของเสี้ยนหันเหิยน ถงหนึ่งเดินตรงเข้ามาวางท่าใหญ่โตไม่ต่างจากนายของตน ดูท่านายมาไม่ได้สาวใช้ก็ทำหน้าที่แทนได้เป็นอย่างดี น้องสาวต่างมารดาผู้นี้ไม่คิดจะให้นางอยู่อย่างสงบสุขเลยจริงๆ

“ใครจะใจแคบเหมือนนายเจ้าเล่า” เป่าผู้เห็นท่าไม่ดีรีบเดินเข้ามาช่วยเมื่อครู่ นางเห็นคุณหนูกำลังมีความสุขจึงได้คอยมองอยู่ห่างๆ ไม่คิดเลยว่าแค่ครู่เดียวจะมีมารมาผจญอีกแล้ว นางจะไม่ยอมให้คุณหนูของนางถูกรังแกแน่

“คุณหนูข้าทำขนมพวกนี้ด้วยตนเอง วัตถุประสงค์ก็มาจากสวนที่คุณหนูข้าปลูก คุณหนูจะให้ใครก็ไม่เกี่ยวกับเจ้า”

“เจ้า!”

“พี่สาวคนงาม ดูเหมือนคราวก่อนน้องสาวท่านก็เสียมารยาทไปหนหนึ่ง นี่ยังมีสาวใช้ของนางอีก ท่านว่าข้าบอกท่านพอกับท่านลุงไม่หानดีหรือไม่ โบายนางลึกลับไม่ ได้หุบปากเนาะๆ ไปเสีย”

เพียงแค่คำว่าโบายคำเดียวก็ทำให้ถงหนึ่งหุบปากจับลงทันที ลึกลับไม่ ไม่ใช่ลึกลับ โบายเยาะขนาดนั้นนางคงลึงหัก ดีไม่ดีอาจถึงตายได้ ถึงเวลานั้นใครก็ช่วยนางไม่ได้แล้ว คุณหนูของนางก็บ๊วยอยู่ด้วย

“ข้าก็แค่พูดเพราะหวังดี คุณชายมู่อยากกล่าวหาข้าเกินไปนักเลยเจ้าคะ ข้าไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้นจริงๆ”

“นี่เป็นวิธีที่เจ้าใช้ขอร้องผู้อื่นหรือ ข้าเห็นแต่คำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ บางทีเพิ่มเป็นห้าสิบไม้คงจะเหมาะกว่า ขนาดนายเจ้ายังช่วยตนเองไม่ได้ ดูซิว่าสาวใช้อย่างเจ้าใครจะช่วยได้ จริงหรือไม่พี่สาวคนงาม ข้าพูดถูกหรือไม่”

“อ้อ” ร่างบางรีบตอบรับทันที นึกสนุกอยู่เหมือนกันที่ได้เห็นสีหน้าซีดเผือดอย่างคนขลาดกลัวของหญิงสาว ผู้ที่มีกิริยามารังเกียจจนน่าจับไปฝึกใหม่ บางทีหากนางมีอำนาจในจวนนางอาจจะลองฝึกสาวใช้นางนี้ดู จะฝึกให้ไม่กล้าไปทำเสียมารยาทใส่ใครไปชั่วชีวิตทีเดียว ทว่าก็คงได้แต่คิดนั้นแหละ จะพูดยังพูดไม่ได้ด้วยซ้ำ จะให้นางไปสั่งใครได้เล่า

“เอาเถอะ วันนี้ข้าอารมณ์ดี จะไปไหนก็รีบไป ไปให้พ้นๆ หน้าเสีย” ตาคมตัวตมองอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ แแรงกดดันจากดวงตาคู่นั้นทำเอาสาวใช้อย่างหญิงต้องกุกุกจ้อว้างหนีออกไปแทบไม่ทัน

เป่าฝู่ส่ายหน้าให้แก่บ่าวร่วมเรือนด้วยความเอือมระอา หากที่นี้ไม่มีคุณชายมู่อยู่ เกรงว่าเรื่องนี้คงไม่จบง่ายๆ เป็นแน่ จะว่าไปคุณชายท่านนี้ช่างเฉลียวฉลาดนัก รู้จักใช้เล่ห์เหลี่ยม เป็นสุนัขจิ้งจอกที่แอบอ้างบารมีเสียโดยแท้

ตนเองเป็นเพียงคนที่ใครๆ ต่างก็ขนานนามว่า ‘คนไร้ประโยชน์’ แต่เมื่ออ้างไปถึงบุคคลที่หนุนหลังอย่างชองเต้แล้วก็กลายเป็นคนที่ใครๆ ต้องเกรงกลัว คนเช่นนี้แหละที่จะดูแลคุณหนูของนางได้ ถึงจะสติไม่ดีแต่ก็เป็นคนดี คนเช่นนี้น่าคบหากว่าคนมีวรุทธิ์แต่ทำตนไร้คุณธรรมเสียอีก